

POČITNIŠKI PROGRAMI MLADIH
SONCE ZA VSE ORATORIJ 96

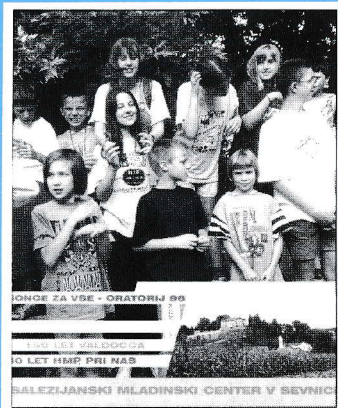
KRIŽ Z MEDOM

150 LET VALDOCCA

60 LET HMP PRI NAS

SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER V SEVNICI

SMC Sevnica

SALEZIJANSKI VESTNIK 5/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.: 415-
107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.
Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19
jezikih (letna naklada je preko 10
milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po svetu
ter posreduje don Boskovo vzgojno
izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi, torej zastoj.
Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Urednik vam

Presenečeni smo nad obiljem počitniških programov za mlade in nad številom mladih, ki se teh programov prizadevno udeležujejo. Božji Sejalet nam pripravlja bogato žetev.

Zlasti počitniški oratoriji so razgibali mnogo otrok, animatorjev, pa tudi staršev - tako na salezijanskih župnijah kakor tudi na drugih. Mladi so veseli dobre počitniške ponudbe.

Spet smo z mladimi prestopili šolski prag, prag upanja za vse. Na Rakovniku začenjajo noviciat v preurejenih prostorih v stavbi, ki jo v dobršni meri še zaseda podjetje, kandidati za salezijanski poklic. Tudi za druge dejavnosti bi na Rakovniku potrebovali prostore, pa jih še vedno zasedajo podjetja in stanovalci.

Ustanova v Želimljem začinja novo šolsko leto v stiski s prostorom. Veseli smo, da je druga generacija maturantov bila zelo uspešna. Želimo jim obilje blagoslova na višji študijski stopnji. Mladim, ki so prišli v prvi razred, pa veliko dobre volje in zadovoljstva pri učnem in vzgojnem procesu.

Kar nekaj mladih salezijancev in sester je naredilo prve zaobljube, obnovilo začasne ali izpovedalo večne. To ni samo razlog veselja za vse nas, marveč tudi spodbuda še za druge mlade, da prizadevno odkrivajo svoj pravi poklic.

Med misijonarji smo zlasti občudovali g. Ernesta Saksida, ki je ob svojem bisernem misijonskem in zlatem duhovniškem jubileju svoje delo v Don Boskovem mestu v Braziliji predstavil v knjigi Pustite otroke k meni. Na obisk v domovino sta prišla tudi s. Zvonka Mikec, ki deluje v Angoli, in g. Franci Zajtl, ki misijonari v Kairu.

Vabljeni ste na praznovanje obletnice posvetitve rakovniškega svetišča, ki se bo končalo z jesenskim romarskim shodom v nedeljo 8. septembra ob 14.30.

Na začetku šolskega leta naj vsem učencem in dijakom velja voščilo za bogate dneve v njihovi umski in osebnostni rasti, vsem staršem, učiteljem in vzgojiteljem pa želja, da bi svoje vzgojno poslanstvo opravili z veliko ljubeznijo v blagor mladih.

Vsem lep pozdrav!

Tone Ciglar

DEJAVNI KRISTJANI

Salezijanski sotrudniki na Slovenskem tudi po vojni niso čisto zamrli, čeprav so bila vsa taka in podobna laiška združenja prepovedana. Laiki smo lahko hodili k maši, spovedi in obhajilu, k birmi, se cerkveno poročali; to je "svoboda vere", ki smo je bili deležni, dovoljevala. Zaradi tega pa smo morali marsikaj slišati in biti državljani nižjega razreda.

Papežev obisk v Sloveniji je potrdil, da je pri nas še veliko katoličanov, da smo nad tem lahko presenečeni: eni veseli, drugi jezni. Propaganda proti papeževemu obisku je ustvarila vtis, da večina Slovencev nasprotuje njegovemu obisku ali pa da nanj gleda kritično, z nezaupanjem. Obisk sam in nepričakovan odziv nanj pa je pokazal prav nasprotno, namreč, kako nasprotniki Cerkve precenjujejo svoj vpliv in mislijo, da lahko še vedno govorijo v imenu katoličanov. Prav zaradi tega se po obisku vrstijo napadi na papeža in na katoličane, kar ne služi narodovemu blagru, ampak celo pomeni kršenje človekovih pravic slovenskih katoličanov.

Prav to me potrjuje v prepričanju, da so salezijanski sotrudniki v Sloveniji potrebni, da bi se dejavno vključili v vzgojna prizadevanja, da šole ne bi več vzgajale ljudi druge proti drugim, ko bi enim privzgajale občutek večvrednosti, drugim pa občutek manjvrednosti. To ni nič novega. V don Boskovem času je bilo podobno. On je s svojimi salezijanci in sotrudniki hotel mlade odvrniti od vpliva takih, ki so prisegali na "znanost", dejansko pa so napadali Cerkev in vernike. Seveda ti "preroki" dobro vedo, kje je mlad človek najbolj ranljiv, zato mu ponujajo nebrzdano svobodo in moralno neodgovornost.

Že pred letom 1985 se je začela zbirati skupina starejših sotrudnikov, mož in žena. Naši sestanki, vsaj enkrat mesečno, so se spremenili v molitveno uro za uspeh širjenja te salezijanske veje. Veliko smo zaupali v Božjo pomoč.

Mislim, da to zaupanje že kaže sadove: nastajajo mladinski centri in vse več je mlajših, še polnih moči in idej, ki se želijo vključiti v to mogočno vzgojno prizadevanje za vzgojo mladih v duhu don Boskovega preventivnega sistema. Že don Bosko je napovedal čas, ko bo vsak dober kristjan hkrati tudi dejaven kristjan. Danes je ta don Boskova misel povzeta v papeževem "projektu" za novo evangelizacijo. Vanjo pa bi se naj vključili vsi kristjani, ki vero jemljejo zares. Don Boskovi sotrudniki to že več kot stoletje počnemo, saj je to naš način življenja.

Jože Prhavec

BLLED

Pestrost sporedov

Oglašam se iz raja pod Triglavom. V minulem šolskem letu se je zvrstilo nad 20 skupin mladih in odraslih: na duhovnih vajah ali počitniških srečanjih. Nekaj smo vodile sestre same ali s pomočjo salezijancev, nekaterim smo dale na razpolago našo hišo.

Vesele smo, da služim svojemu namenu. Bog daj, da bi mladi, ki se srečujejo z Bogom in sprejemajo vzgojo srca, znali prenesti to družinsko ozračje tudi v svoje domove.

Hvala vsem, ki nas s svojo molitvijo, žrtvijo in spodbudno besedo podpirate. Marija Pomočnica naj vam bogato povrne.

Lep pozdrav z Bleda. *S. Marta Z.*

ŽELIMLJE

Poletne duhovne vaje

Tako kot vsako leto so tudi letos prišle počitnice. Konec junija in sredi julija smo se srečali v Želimljem na duhovnih vajah. V treh terminih se je zvrstilo okoli 300 osnovnošolcev. Tudi animatorji nismo zaostajali, saj nas je privseh treh skupinah sodelovalo kar 30 fantov in deklet.

Tema duhovnih vaj je bila Don Bosko in mi. Spoznavali smo Janeza Boska, Dominika Savia, se pogovarjali o sanjah, potrpežljivosti in navdušenju. Dneve smo preživljali zelo pestro, saj smo zaobjeli vse: veselje, molitev in resno delo.

Tudi nam animatorjem so te triskupine prinesle novih izkušenj in seveda tudi novega zagona. *Mateja*

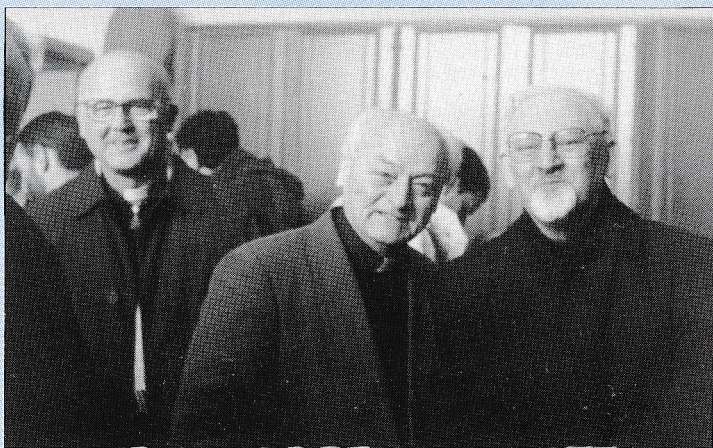

SKADAR

Albanski mučenci

Semenišče in bogoslovje je skupno za vse tri škofije v Albaniji in ga vodijo jezuiti, kot so delali že tudi pred vojno. Letos je v začetku marca obiskal Albanijo vrhovni predstojnik jezuitov p. Peter Hans Kolvenbach. Nekaj dni se je mudil prav v semenišču v Skadru.

Slovesno smo skupaj z njim in z jezuiti obhajali 50-letnico mučeništva dveh jezuitov, p. Favstija in p. Dajanija. Tudi albanska Cerkev ima mučence duhovnike, redovnike in laike, žrtve komunističnega nasilja. Upamo, da bo prav po njihovi zaslugi Cerkev znova zaživela tudi v tem tako preizkušenem narodu. *Rudi Borštnik*

RIM

20. vrhovni zbor sester HMP

18. septembra se bo v Rimu začel 20. vrhovni zbor Družbe hčera Marije Pomočnice. Vsakih šest let družba s tem, ko skliče t. i. vrhovni zbor, pregleda svoje življenje in delo glede zvestobe prvotni don Boskovi karizmi, ki mu je bila dana predvsem za rešenje mladih.

Na tem vrhovnem zboru se bomo sestre hčere Marije Pomočnice še posebej vprašale, kako živimo kot skupnost posvečenih žena in kako odgovarjamo na potrebe časa in okolja, v katerem živimo. Preprosto povedano: ali lahko ljudje, predvsem mladi v naših skupnostih najdejo zgled in vzor pravega krščanskega življenja? Ali jim znamo dati to, po čemer hrepenijo, pa ne morejo najti v svetu?

Na prihodnjem 20. vrhovnem zboru bo navzočih 189 sester. Poleg drugega bodo izvolile novo vrhovno predstojnico in njene svetovalke. Družba šteje okrog 17.000 sester in je navzočav 83 narodih sveta. Kot zanimiv podatek lahko povemo še to, da bo povprečna starost sester, navzočih na vrhovnem zboru, 52 let; najstarejša bo imela 75, najmlajša pa 29 let.

Našo inšpektorijo bosta zastopali inšpektorica s. Brigita Zelič in delegatka s. Mira Peče. s. M. Ž.

KÖLN

Srečanje sotrudnikov

Od 6. do 9. junija 1996 je bilo v Nemčiji, blizu Kölna, srečanje zastopnikov salezijanskih sotrudnikov iz srednje Evrope. Srečanja so se udeležili iz Avstrije, Češke, Nizozemske, Madžarske, Nemčije, Slovenije in Slovaške. Slovenijo je zastopal koordinator slovenskih sotrudnikov ing. Jože Prhac.

Pogovor je potekal o sedanjem stanju sotrudnikov v spremenjenih političnih razmerah in o načrtovanju za naprej. Posebna pozornost je veljala vzgoji sotrudnikov. Na tem področju čaka tudi slovenske sotrudnike in vso salezijansko družino veliko dela. Z radostjo in novim upanjem zremo v prihodnost, saj na vrata sotrudnikov trkajo nove skupine, ki jim duhovnost sv. Janeza Boska in njegov način vzgoje mladega rodu veliko pomenita. J. T.

IG

25-letnica SDB na Igu

Nedelja 21. aprila 1996 je bila za Ig nekaj posebnega. Veliko se nas je zbralo pri sv. Martinu, da bi skupaj v mislih, molitvi in veselju prehodili 25 let, odkar so prišli na Ig naši duhovni voditelji - salezijanci. Pri slovesni svetimaši ob 10. uri je somaševalo toliko duhovnikov, kot verjetno še nikoli pred tem na Igu, saj so bili povabljeni vsi, ki so v teh 25 letih delovali v tej župniji. Vabilu so se odzvali tudi tisti, ki sedaj živijo in delajo v tujini. Med nami stala salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevár in predstojnica sester HMP s. Brigita Zelič. Navzoč je bil tudi salezijanski inšpektor iz Hongkonga, Kitajec, ki je po maši rad priznal, da tako prijetnega ozračja v tako majhni vasi ni pričakoval.

Slavja se je udeležil tudi g. Marjan Podobnik s soprogo in tremi otroki. G. Marjan je prebral berilo, oba s soprogo pa sta med sveto mašo z iskrenim zanimanjem in občudovanjem sledila predstavitvi pomena in dela salezijancev in sester hčera Marije Pomočnice, po njej pa sta kar nekaj časa prepevala z mladimi pred cerkvijo.

Praznovanje je bilo res doživeto. Peli so vsi zbori naše župnije, mladi tako kot še nikoli. Veselje, prijateljstvo, ljubezen in mladostno razpoloženje je odsevalo na obrazih vseh navzočih, tudi na starejših. Mladi so to začutili, zato ni čudno, da so ob koncu svete maše in s tem praznovanja tolikokrat ponovili pesem veselja "S tabo, don Bosko, pojemo zdaj". Prepričana sem, da je bil don Bosko tisto nedeljo navzoč v marsikateri izanski družini.

Na to praznovanje, na 25 let dela salezijancev, bo nas in naše otroke spominjala čudovita slika, ki krasi našo župnijsko cerkev. To je veliko delo, ki zasluži naše občudovanje in vso našo pozornost. Pravje, da svojo hvaležnost izkažemo tudi s kakšnim darom v ta namen, pa naj bo še tako majhen.

G. župniku mag. Petru Štumpfusu želimo posebej zahvaliti za trud, ki ga je vložil v to, da smo lahko doživeli to čudovito razpoloženje. Koliko ga je ostalo v naših srcih, pa dokazujemo s svojim življenjem.

Nevenka Marija Kovač

ŽELIMLJE

Duhovne vaje za SD

Od 4. do 10. avgusta 1996 je v Želimljem vodil duhovne vaje g. Antonio Martinelli, svetovalec vrhovnega predstojnika za salezijansko družino. Redno ali občasno so se duhovnih vaj ob salezijancih udeleževali tudi predstavniki drugih vej salezijanske družine.

Salezijanska družina bo lahko izpolnila svoje vzgojno poslanstvo v prid mladih samo v tesnem povezovanju in sodelovanju. Pri don Bosku najde svoj prostor vsak, kdor ima rad mlade in želi zanje storiti kaj dobrega.

16. oktobra letos bo minilo 60 let, odkar so prve sestre hčere Marije Pomočnice (HMP) stopile na slovenska tla. Z veliko izjemno v primerjavi z drugimi deželami, kamor so bile v začetku vedno poslane kot misijonarke italijanske sestre (družba je bila namreč ustanovljena v Italiji), so v Slovenijo prišle Slovenke same. To so bile mlade sestre, ki so kot dekleta s pomočjo salezijanskih duhovnikov šle v Italijo in tam vstopile v Družbo hčera Marije Pomočnice. Po letih priprave in po prvih apostolskih izkušnjah so se tedanjim predstojnicam zdele dovolj zrele, da ponesejo salezijansko vzgojno karizmo tudi v svojo domovino.

60 LET NAVZOČNOSTI SESTER HMP PRI NAS

Bolj kot zgodovinski opis poti, ki so jo prehodile, govorijo dejstva, resnični dogodki, ki pričajo o njihovi veri in zaupanju v Boga in Marijo Pomočnico, o njihovi apostolski gorečnosti in veliki sposobnosti za velikodušno služenje.

Prve štiri sestre HMP, ki so se 16. oktobra 1936 vrnile v domovino, so pod vodstvom s. Alojzije Domanjko, ki je bila njihova ravnateljica, začele kot prave misijonarke. Za začetek so se nastanile v revni hiši ob svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku in skrbele za pranje, likanje in šivanje v tamkajšnjem salezijanskem zavodu. Četudi so se, navajene iz Italije na zavode, polne otrok in mladine, v tej novi stvarnosti počutile kot izgubljene, jim je s. Alojzija znala tako materinski stati ob strani in jih navduševati, da so vse vedno bolj razumevale, da je tisto, kar odrešuje, predvsem ljubezen, s katero se dela, in da je delo, takšno ali drugačno, pravzaprav

prav drugotnega pomena.

Cez kakšen mesec so se preselele na Selo pri Ljubljani in prevzele gospodinjstvo v Banovinskem deškem vzgajališču, ki so ga vodili salezijanci. Tam so takoj začele nedeljski oratorij, prav po don Boskovem zgledu. Ker niso imele drugega prostora, so začele zbirati deklice kar na bližnjem travniku, kjer so se z njimi igrale, jih zabavale in spodbujale k veselemu krščanskemu življenju. Potem so jih vodile za blagoslov v župnijo svete družine. Toda to njihovo početje se je marsikomu zdelo neprimerno za redovnice in začele so se težave: nerazumevanja, kritike, nezaupanje in celo očitki in nasprotovanja. S. Alojzija je z neomajno vero v Marijo Pomočnico začela iskati drug kraj, kjer bi bilo njihovo apostolsko delo med mladimi mogoče in zaželeno.

Na Prulah v Ljubljani so dobile v najem za šest mesecev sobo s hodnikom, veliko temno

klet in dvorišče. Tam so imele odslej nedeljski oratorij za deklice, večerni oratorij za večja dekleta, ki so pripravljala igre za mlajše ipd. Začele so celo z otroškim vrtcem.

Ko je preteklo šest mesecev, so bile sestre, ker omenjenih prostorov, ki so bili sicer na prodaj, a jih zaradi previsoke cene niso mogle kupiti, prisiljene iskati drugo hišo - seveda spet za najem. Po dolgem neuspešnem iskanju je s. Alojzija zbrala sestre, dekleta in celo otroke iz vrtca in rekla: "Z ljudmi ni nič. Obrnimo se na Marijo! Začnimo goreče prositi: 'Marija, preskrbi nam sirotam primeren domek!'" Za sestre in dekleta pa tudi za otroke iz vrtca je prošnja postala kot italijanski vzklík, ki so ga zaupno ponavljali povsod: pred Marijino podobo, doma, na cesti, v cerkvi... S. Alojzija pa je, medtem ko je nadaljevala iskanje primerne hiše, neutrudno spodbujala vse še k zbiranju duhovih cvetk za Marijo. Sestra, ki je skrbelo za otroški vrtec, priča: "Nekega dne mi je štiriletna deklica rekla: 'Veš, vsakokrat, ko me je Francek sunil, sem jaz zaprla to žrtvico v lep poljubček in ga poslala Mariji.'" S temi najmlajšimi so v gorečnosti tekmovala tudi dekleta, da ne govorimo o sestrah.

Cez mesec dni, bilo je 7. maja 1938, je s. Alojzija zvedela za hišo - bila je v isti župniji, zelo blizu tedanje postojanke, ki so jo imele sestre v najemu -, ki je bila naprodaj. Šla jo je pogledat in zdela se ji je primerna za potrebe njihovega apostolata. Toda, potrebno je bilo dovoljenje predstojnic, predvsem pa denar. Kje ga dobiti? S. Alojzija ni mogla verjeti svojim očem. Lastnica je bila pripravljena nekoliko popustiti pri ceni. Hišo je prišla pogledat predstojnica HMP iz Italije in prav 24. maja je prišlo iz Turina dovoljenje, da jo lahko kupijo, seveda če imajo denar. Tedaj je salezijanski predstojnik z Rakovnika obljubil brezobrestno posojilo za eno leto in še isti dan je bila podpisana pogodba. S. Alojzija je vsa srečna ponavljala: "O

kako res je, kar pravi don Bosko: Ljubite Marijo, širite njeno slavo in videli boste, kaj so čudeži!"

Kupljena hiša na Karlovski cesti 22 je postala Dekliški dom Marije Pomočnice. Nedeljskemu oratoriju in otroškemu vrtcu se je sedaj pridružil še internat za srednješolke, razni krožki za večja dekleta itd. Ni šlo brez težav, saj so nekatere stranke, ki so bile v hiši, še dolgo ostale tam in povzročale nemalo težav. Sestre pa so tudi, vsaj sprva, živele v taki revščini, da niti vsaka ni imela svoje žlice. A počasi so se stvari urejale, število oratorijank in deklet v internatu je raslo in otroški vrtec je lepo uspeval. Sestre so drugega za drugim uredile prostore v hiši in dvorišče, da bi bilo vse čimbolj prilagojeno potrebam apostolata. Predvsem pa jim je bila pri srcu vzgoja otrok in deklet. Tu se je posebno s. Alojzija izkazala kot prava don Boskova učenka.

Nekega dne je ena izmed deklet močno užalila svojo tovarišico. Ker je bila tudi ta zelo samozavestna in nagle jeze, je takoj šla k s. Alojziji in zahtevala kazen za tovarišico, sicer da bo zapustila hišo. S. Alojzija je dekle mirno poslušala, ni pa kazensko ukrepala zoper žaljivko. To je užaljeno dekle tako razdražilo, da je zagrozila, da bo šla v Ljubljano. V času skupnega razvedrila je ni bilo več videti. S. Alojzija je prebledela in naročila sestri, najjo gre iskat. Sama je odšla v kapelo in molila, molila. Ko je žaljivka zvedela, da je dekle, ki jo je užalila, odšlo v neznan, je takoj

hotela govoriti s s. Alojzijo. Ta pa je nepremično klečala v kapeli in solze so ji polzele po licih. Dekle je pokleknilo poleg s. Alojzije in izdalo: "Oprostite!" S. Alojzija ji je odgovorila samo: "Moli!" Ko se je sestra, ki je šla iskat užaljeno dekle, z njo vrnila domov, je žaljivka stekla iz kapelice, se ji vrgla okrog vratu in jo pred vsemi prosila odpustčanja. Takrat je marsikaj razumela in se precej spremenila, predvsem pa je vedno ohranjala stike s sestrami in veliko hvaležnost do njih, predvsem do s. Alojzije.

Obetavno delo je močno prizadela druga svetovna vojna, povojna komunistična oblast pa je sestram nasilno odvzela to edino, tako težko pridobljeno hišo. Sestre so se razkropile in si poiskale delo na raznih krajih, da so lahko preživele. Če bi vsaka pripovedovala svojo zgodbo iz tistih let, bi ostrmeli nad močjo duha, ki so ga v tistih razmerah pokazale vse po vrsti. S. Alojzija pa je v tistih težkih časih pokazala pravo preroško jasnovidnost in svetniško modrost. Četudi jo je tedanja oblast vseskozi zasledovala, je storila vse, kar je mogla, da je še naprej povezovala razkropljene sestre. Ko so ji italijanske predstojnice ponudile možnost, da se HMP iz Slovenije umaknejo v Italijo, je predvidela, da zanje, če odidejo, po vsej verjetnosti ne bo več vrnitve. Odločila se je, da ostanejo.

Okrog leta 1960, ko so se pokazali prvi znaki "otoplitve" tedanjih političnih razmer, so

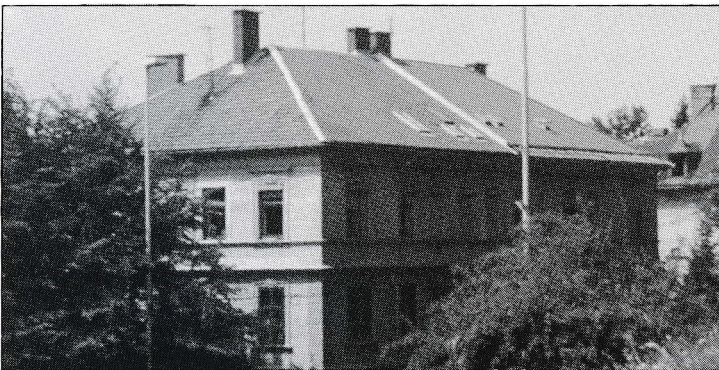
sestre HMP na Hrvaškem (Rijeka) s prihranki dela vsake posamezne kupile majhno hišico in zaživela je prva povojna skupnost. Oglasila so se tudi prva dekleta, ki so se želela pridružiti sestram. 24. januarja 1963 so štiri mlade sestre izpovedale prve zaobljube. S. Alojzija je tedaj s solznimi očmi vzdiknila: "Kako dober je Bog! Ne bomo izumrle, obstoj naše družbe v domovini je zagotovljen!"

Zelo počasi, toda vztrajno je število sester raslo in razmere so se urejale. Sestre so se začele vedno bolj posvečati župnijski katehezi, tedaj edini možni obliki dela po lastni karizmi. Ko je leta 1970, izčrpana od prevelikega napa, s. Alojzija omahnila, je njeno mesto prevzela s. Franciška Škrbec. Pri srcu ji je bila predvsem vzgoja novink - prihodnjih sester in apostolat med dekleti. Zato je, četudi takrat še zelo tvegano, leta 1971 začela z duhovnimi vajami za dekleta.

Sestre HMP pri nas, ki smo vse od leta 1936 pravno pripadale italijanski (beneški) inšpektoriji, smo leta 1987 dobile svojo inšpektorijo, ki danes obsega Slovenijo in Hrvaško in šteje 63 sester z zaobljubami, tri novinke in nekaj kandidatke.

Pred nas se danes postavljajo velike naloge, kako odgovoriti na tako nujne potrebe mladih v naši domovini. Težke zgodovinske razmere so pustile neizbrisne posledice. Hišo, ki bi jo tako potrebovale, prav tisto v Ljubljani na Karlovski 22, ki so jo leta 1938 sestre s tolikimi žrtvami kupile in preuredile za potrebe svojega apostolata, smo v zadnjem času sicer dobile nazaj, toda nimamo je še v posesti in potrebna je temeljite obnove.

Kot v prvih letih prihoda v domovino si sestre HMP tudi danes s težavo in podobnimi naporji kot v preteklosti utiramo pot, a vodi nas veliko zaupanje v Boga in Marijo Pomočnico, saj so se Božje obljube še vedno izkazale za najbolj zanesljive. s. M. Ž.

MOJSTRI, KJE STE?

Don Bosko je svoje vzgojno poslanstvo zasnoval na dejavnosti svojih sobratov duhovnikov in sobratov pomočnikov. V delu za mlade naj bi se dopolnjevali. Česar ne bi mogel storiti eden, bo storil drugi. Don Bosko pravi, da oboji moramo biti pravi evangeli-zatorji. Sobratje pomočniki naj bi bili voditelji don Boskovega dela, ki ga je organiziral za mlade v svetu dela, sociale in sploh vsega, kar mladim pomaga, da si pošteno služijo vsakdanji kruh.

Don Boskovi sobratje pomočniki so kot mojstri v raznih obrteh sloveli kot izredni mojstri. Bilo jih je sorazmerno veliko. Tako v Turinu kakor tudi drugod po svetu. Enako je bilo pri nas v Sloveniji. V mogočno delo vzgoje so bili enako vključeni duhovniki kot sobratje pomočniki.

Vojna vedno pusti opustošenje. Niso največje ruševine, ki jih pustijo za seboj bombe, marveč razdejanje, ki ga povzroči ideologija. Tako je naredila kraj tudi s salezijanskim delom, čeprav ga ni dotolkla. Z reko beguncev se je umikalo na tuje tudi veliko naših sobratov. Eden teh, ki se je umaknil, je bil tudi krojaški mojster g. Mirko Jerala. Njegovo delo pozna ves Čile. Vzgojil je cele rodove mladih in jih po don Boskovo usposobil za življenje.

G. Mirko pripoveduje:

"Po 22 letih sem se spet vrnil v domovino. Bila je to lepa priložnost, da sem se v domovini udeležil papeževega obiska. To je bila tudi sreča, da sem se po toliko letih spet pozdravil z domačimi. Torej je bilo dovolj priložnosti za veselje in srečo.

Ko sem se leta 1950 odločil za Čile, nisem mislil, da mi bo Bog dal, da bom toliko let učil in vzgajal mlade v naši strokovni šoli. Ko danes gledam svoje bivše gojence v dobrih službah, v dovršeni obrtni stroki, sem res zadovoljen.

Čile je zame postal druga domovina. Zaradi njegove značilne velikosti (760.000 km², dolžina 5.000 km) je najti zelo različne oblike. Tudi podnebje je zelo pestro. Ljudje so prijazni in veseli.

V naših solah se je vzgojilo na tisoče gojencev. Njihova nav-

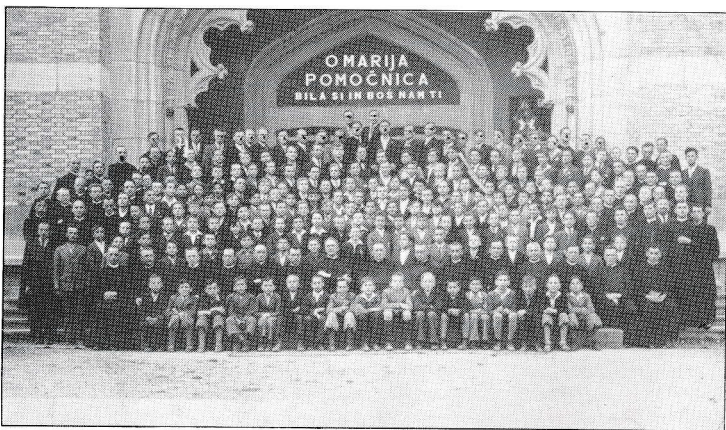
zočnost je danes vidna zlasti na apostolskem področju. V pomoč so tako salezijanskim skupnostim kakor krajevni Cerkvi. Med njimi se v raznih dejavnostih najdejo tudi fantje, ki se odločijo za redovniško ali duhovniško službo. V salezijanskih ustanovah se v Čilu vzgaja trenutno nekaj čez 80 fantov, ki bi želeli postati salezijanci. To je za našo cilsko inšpektorijo veliko upanje. Saj je žetev tako velika!

Bralce Salezijanskega vestnika pa prosim, naj pri Mariji Pomočnici vključijo v molitveni spomin tudi našo mladino in ves čilenski narod.

Z obale Tihega oceana prav lepe pozdrave s spominom v molitvi."

Mirko Jerala SDB

G. Mirko je na Rakovniku obujal spomine na tiste čase, ko je bil zavod poln fantov, med njimi pa z duhovniki salezijanci pomešanih tudi veliko sobratov pomočnikov. Takrat so tudi cvele obrtne delavnice, ki so pome-nile up za mnogo mladih. Časi so se spremenili, potrebe mladih in družbe pa ne: potrebe po duhovnikih so velike, nič manjše tudi po redovnikih laikih. Mojstri salezijanske vzgoje, kje ste? Potrebe so velike, možnosti ne manjka. Prosimo za mlade, da bi znali pri-sluhniti klicu, ki jim je namenjen.

Rakovnik - rokodelci v šolskem letu 1933/1934.

SEVNIŠKE SANJE

Voda, ki teče pod temelji, vendar pet korakov stran; železnica, ki teče dva koraka stran; dolina, ki oboje usmerja pet korakov višje. Tako teče tudi življenje po globoki strugi za ene, po dvotirnih poteh za druge in v grape vsakdana ujeta za tretje.

Ob robu vsega tega nastaja počasi kot po kapljicah nekaj, kar bo, kot upamo, nekoč, v ne tako daljni prihodnosti postalo tisto, kar bo vsaj za malo časa zaustavilo vodo za jezom, vlak na postaji in sonce v grapi, da se z novo močjo odpravi naprej svojemu življenju in njegovemu cilju naproti.

Ponavadi tarnamo, da nimamo prostora, kjer bi se lahko zbirali, igrali, kjer bi... Mi tarnamo nekoliko drugače: imamo prostor, imamo velik dom, imamo celo ime zanj po velikem slovenskem možu Slomšku, nimamo pa ne ljudi, ne sredstev za obnovo te zgodovinske stavbe. In nimamo igrišča ob njem, ker ga požreta parkirišče in cesta; z ene strani ga omejujeta voda in železnica, hrib z druge.

Sevnica je razpotegnjeno naselje z več manjšimi središči. Nima nobenega pravega osrednjega trga,

kamor bi vse težilo, kjer bi se ljudje lahko resnično srečevali. Določata nas glavna ulica in dva trga, eden v stari in drugi v novi Sevnici.

Prav tako je tudi pastoralna silno razpršena, ne le zaradi prostora, pač pa tudi zaradi interesov. Mladi študirajo zaradi izredno dobrih prometnih povezav tako v Celju, Ljubljani kot tudi v Novem mestu, Brežicah in Krškem. Temu primeren je tudi urnik.

Že pred več leti smo skušali salezijanci z različnimi prijemi začeti delo v bolj stalni obliki; to v zadnjem času dobiva podobo Mladinskega centra v Sevnici. Treba bo še zelo veliko narediti: tu je docela kmečko zaledje, sorazmerno velika mladinska brezposelnost, veliko dela za mladino se konča, še preden se začne...

V to okolje je razpet mladinski center v slabih prostorih, ki so bistveno preveliki in pa finančno prevelik zalogaj za mlade iz Sevnice.

Mladost je povsod polna zagnanosti, iluzij, ki rojevajo čudeže; tako je tudi v Sevnici. Že sedaj so mladi iz nemogočega naredili mogoče; čeprav peščica, smo letos pripravili nekaj prostorov in že tudi dokončali v novem centru; izvedli smo vrsto prireditev od koncertov do miklavževanja; nastajajo že stalne skupine, za katere upamo, da bodo jedro nastajajočega centra.

Tiho teče voda pod temelji novega centra, osvetljeni brzi vlaki hitijo v obe smeri; prav tako vztrajno in brez velikega zunanjega pompa nastaja nekaj novega, nekaj, kar bo po meri mladih, ki si želijo zabave, druženja, prijateljstva, klepetanja, načrtovanja, molitve...

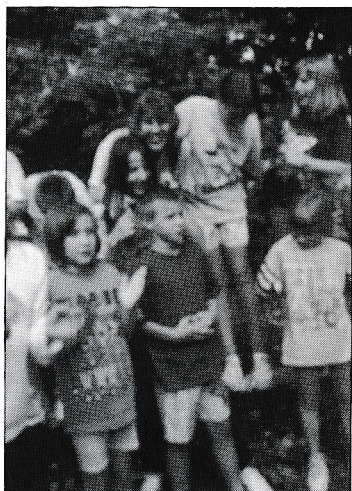
V tritedenskih počitnicah smo že okusili prve radosti stalnega, vsakodnevnega dela za otroke in mlajše mladostnike, kot tudi prve težave

zaradi premajhne organiziranosti pa premalo praktičnega znanja, kako je treba kaj narediti. Prav zato bo v prihodnje treba poleg gmotnega dela nameniti veliko časa tudi izobraževanju voditeljev - animatorjev, ki bodo delali za mlade v salezijskem duhu.

Če se je sevniška industrija sposobna spustiti v svetovni dir z obleko in obutvijo, ki se prilega vsaki koži, bomo gotovo sposobni narediti tudi tak center, ki bo po meri naše kože in naših sanj. Marsikdaj so bile v teh krajih uničene sanje, toda še vedno živijo, tako na Ajdovskem gradu kot tudi na gradu in v starem trgu. In Slomškov dom, v katerem nastaja nov Mladinski center, ima svoje stare sanje, ki so se pričele že pred vojno in se sedaj zopet z isto mladostno zagnanostjo in neučakanostjo nadaljujejo. Sanje so še vedno imele dovolj preje, da so postale tudi resničnost. In ko se zbudimo, nam je žal, da se v resničnem svetu sanje uresničujejo počasi kot..., toda uresničujejo se pa le.

Našemu patronu sv. Nikolaju (Miklavžu) sta v velikem oltarju ostali še dve jabolki, s katerima bo gotovo pomagal mladim do novih obzorij, kot je v življenju gledal na stisko takratnih mladih. R. P.

POKLIC MATERE

Sem Štefka Košir, mati in gospodinja. Z možem Mirkom imava šest otrok. Ker sem rojena na kmetiji, sem pač morala delati kmečka opravila; izbrala pa sem si poklic matere in gospodinja. To delo z veseljem opravljam. Priznati pa moram, da vzgajati šest otrok ni tako preprosto.

V življenju sem se srečala z raznimi težavami, saj sem v zakon stopila že s sedemnajstimi leti. Breмена so bila včasih tako težka, da sem nad njimi kar obupavala. Neka-ko pri peti nosečnosti sem začela brati don Boskov življenjepis Ukra-dli ste mi srce. Ta se je dotaknil mojega srca. Zato sem ga kar po-gosto prebirala. Takrat sem se zamislila: don Bosko je svojih 500 fantov ukrotil, naredil iz njih du-hovnike, celo svetnike, samo z globoko molitvijo in prošnjami k Mariji Pomočnici; zakaj ne bi še jaz poskusila.

Odločila sem se, da bom sveto mašo obiskovala tudi ob petkih, ne le ob nedeljah. Molitvam sem doda-la še prošnjo za moža in otroke: Ljuba mati Marija, pomagaj moji družini danes, da jih hudobni duh ne zapelje. Spoznala sem, da lažje prenašam družinske težave, bo-lezen in celo na smrt gledam kot na nekaj normalnega. Pred nekaj leti sem hudo zbolela. Zdravniki so mi dejali, da so naredili vse, kar je v njihovi moči, moje zdravstveno stanje pa je bilo šibko. Spomnim se, da sem v jezi stisnila pesti in si dejala: Ali je še kje kdo, ki mi bo pomagal? Prebirala sem stare mašne knjige do onemoglosti, seveda v postelji. Po nenehnem

prebiranju sem v sebi začutila velik premik na boljše. V meni se je začelo porajati novo življenje. Privlačila me je neka sila in mi narekovala, naj se posvetim oziroma pomagam otrokom, ostarelim in vsem pomoči potrebnim.

Priznati moram, da prav starši naredimo krivico otrokom, če jih silimo k sveti maši, sami pa se je ne udeležimo. Takrat nam otrok upravičeno reče: Mene siliš k maši, ti pa doma sediš. Žal moji otroci ne obiskujejo vsi redno svete maše, moram pa pohvaliti svoja najmlajša otroka, ki se je z veseljem udele-žujeta. Upam, da bodo tudi drugi moji otroci prav tako kot jaz spoznali pravo pot ljubezni in resnice, kajti meni osebno maša in molitev veliko pomenita.

Kot materi in vzgojiteljici mi je don Bosko v veliko oporo in vzor. Njegovo delo vzgojitelja mladih me izredno privlači, zato sem se pridružila salezijanski veji don Boskovih sodelavcev. V domači župniji se rada udeležujem tudi de-javnosti v klubu Kresnička, saj se zavedam velikega in odgovornega poslanstva vzgoje. Hvaležna sem družini, ki me pri vsem delu spod-buja in mi tako pomaga, da dobi-vam vedno znova novih moči.

Moje življenjsko načelo pa je: Ne obsojaj, da ne boš obsojen! Zato vsak dan prosim Marijo Pomočnico, naj nam izprosi še tako velikih učiteljev, kot je don Bosko. Don Bosko še živi!

Štefka Košir, Sodražica

SREČANJA DBP

Dan mesečne duhovne obnove je za nas prostovoljke vedno kot studenec novih duhovnih moči, ki so nam za življenje v svetu še pose-bej potrebne. To je tudi dan našega medsebojnega srečanja, na kate-rem si v okviru naše skupine izmen-jamo izkušnje in se medsebojno bogatimo. Naša odgovorna in du-hovni asistent nam tudi redno poročata o novicah v naši ustanovi.

Ena takih novic je bila za nas pravo presenečenje. Odgovorna je bila kar malo skrivnostna, zato smo sprva ugibale, kaj se skriva za tem

veselim sporočilom. V mislih sem že imela dekletke, ki se je odločila sledi-ti Bogu po poti posvečenega življenja v svetu. Pa ni bilo tako. Končno nas odgovorna reši ugi-banja in nam pove veselo novico, da nas naše sestre vabijo v Pu-kanec (SK).

Veselile smo se tega obiska. Želele smo se srečati z dekletki, ki živijo isto poslanstvo: v svet prinašati upanje in ljubezen v duhu don Boskove karizme. Srečanje je bilo ganljivo in že na začetku sem zaslutila, da tudi ta dekleta gradijo na globoki duhovnosti. Rade se zatekajo v molitev, pogosto se zna-jajo ustaviti pred Najsvetejšim, ker črpajo vir moči v Evharistiji, Mariji ter v pogosti sveti spovedi. Ta notranja povezanost z Bogom se izraža na njihovih obrazih in med-sebojnih odnosih.

Misli mi hitijo po Evropi, Ameriki, Afriki, Aziji, po svetu, kjer si je Bog izbral nemajhno število prostovoljk, ki se tiho in neopazno darujejo z eno samo željo: z ljubezni-jo pripeljati ljudi, posebno mlade in potrebne, h Kristusu.

Naši mediji vsak dan poročajo o vojnah, raznovrstnem nasilju pa tudi o teh ali onih zaslugah. O tihem in nesebičnem darovanju prostovoljk pa ve pogosto samo Bog. In prav je tako! To je za nas znamenje, da smo na pravi poti, da bo dobrota še naprej zmagovala nad sovraštvom in bo pošteno življenje še vedno cenjeno.

Ko smo se poslavljale od sos-ester, sem čutila globoko hvalež-nost za njihovo živo pričevanje, za lepo pripravljene konference, delo v skupinah, za srečanja v evha-ristični daritvi, za družabne večere in skupen klepet v prostem času. Vse to me je bogatilo, kajti srečala sem se s soseskami, ki živijo za iste ideale. Izmenjava izkušenj in spoznanje njihovega življenja pa me je potrdilo, da smo si blizu in nas navdihuje isti don Boskov duh, pa čeprav živimo daleč druga od druge in govorimo različne jezike.

Bogu hvala za to milost, da smem biti ena izmed mnogih pro-stovoljk sveta.

DBP

TUKAJ SEM!

Spoštovani molivci za duhovne poklice!

Ko so se na praznik apostolskih prvakov Petra in Pavla diakoni-kandidati za duhovništvo zbrali v naših stolnih cerkvah skupaj s svojimi starši, sorodniki, duhovniki in škofi, so na povabilo predstojnika "Pristopijo naj tisti, ki bodo posvečeni za mašnike" odgovorili svoj velikodušni "Tukaj sem!". Izrečeni "tukaj sem" je bil tako podoben Samuelovemu "Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša" ali Marijinemu "Zgodi se mi po tvoji besedi".

Preden kandidat za duhovništvo pride tako daleč, da lahko sprejme dar duhovniškega posvečenja, je treba izreči mnogokrat "tukaj sem" ali "zgodi se": ob spočetju, rojstvu, krstu, birmi, posebej še ob vstopu njihovega sina v bogoslovje ali ob vstopu v redovno družbo. Ob starših so počasi začeli izrekati svoj "tukaj sem", njihovi otroci, posebej še takrat, ko so se začeli zavedati, da jim Bog ponuja dar duhovništva ali redovništva.

Sedaj, ko so med nami kot novomašniki, pa se zavedajo, da mašniško posvečenje ni konec poti, ampak šele pravi začetek. In v nadaljevanju duhovniškega ali redovniškega življenja bo treba še mnogokrat znova izreči svoj "tukaj sem", posebej še v trenutkih preizkušnje. Tega se zavedajo tudi novoposvečeni duhovniki.

Ko sem ob raznih priložnostih poslušal novomašnike in diakone, ki so se zahvaljevali Bogu in ljudem za prejeti dar posvečenja, je kar redna zahvala bila tudi naslednja: "Hvala vsem, ki ste me spremljali z molitvijo. Priporočam se vam tudi v prihodnje."

Dragi molivci!

Bodimo še naprej v oporo letošnjim novomašnikom in vsem, ki računajo z našo molitvijo. Posebej vam priporočam tiste, ki bodo v teh dneh uresničili svoje posvečenje Bogu z redovnimi zaobljubami. Ne bomo pa pozabili na tiste, ki jih Bog ponovno kliče v času po papeževem obisku v Sloveniji, da bi se lahko uresničilo papežovo priporočilo, ki ga je izrekel mladim v Postojni: "Dovolite Kristusu, naj vstopi v vaše načrte. Hodite za Jezusom pri pomembnih življenjskih odločitvah: pri odločitvi za zakon ali za devišstvo v službi Božjega kraljestva. Kdor je poklican v duhovniško službo, naj v ponižni hvaležnosti sprejme ta klic in naj velikodušno odgovori."

Molimo doma, v cerkvah, na romanjih. Lepa so molitvena srečanja vsako tretjo soboto na Kureščku. Bogato je bilo tudi molitveno srečanje 25. junija v Murski Soboti ob spominu na velikega apostola duhovnih poklicev g. Jožefa Radoha ob 40-letnici njegove smrti.

Naj vas spomnim še na molitveni dan za duhovne poklice, ki ga organizirajo vse tri slovenske škofije in bo v soboto 14. septembra na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti gori.

Nasvidenje in lep pozdrav.

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel: 061/127-30-28

Duhovne vaje na Brezjah

za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze bodo od 4. do 6. oktobra.

Začetek srečanja v petek ob 18. uri, zaključek pa v nedeljo s kosilom. S seboj prinesite rjuhe in copate.

Voditelj bo g. Ivan Turk, voditelj molivcev.

Prijave: s. Marinka Bizovičar, Brezje 63, 4243 Brezje, tel.: 064/738-893

MOLITVENI NAMENI

OKTOBER

Papež Janez Pavel II. nas opominja, da smo vsi odgovorni za usodo evangelija v svetu.

Goreče prosimo za misijonarje po vsem svetu, da bi v moči Svetega Duha bili žive Kristusove priče med vsemi narodi.

NOVEMBER

Papež Janez Pavel II. nas roti, naj sprejmemo Kristusa v svoje življenje.

Združimo se v prizadevni molitvi, da bi voditelji ljudstev in narodov poslušali glas vesti in vodili politiko v duhu evangelija.

K Bogu so odšli po plačilo:

Ciril Jerič, Melinci, salezijanec
Marija Ferencak, Odranci, mati duhovnika
Jože Derlink, Zala
Helena Škaban, Lendava
Ana Rumpfer, Lenart, mati duhovnika
Angela Majcenovič, Lenart
Štefan Majcenovič, Lenart
Marija Kocman, Sentrupert
Pavla Rauter, Ljutomer
Cecilija Mandl, Zg. Kungota

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Salezijanski mladinski dom Kodeljevo

Janez Žabot
p.p. 2774

1001 Ljubljana
tel.: 061/140-21-02

MORALNA VZGOJA

Mati Marjeta je bila preprosta kmečka žena. Bila je neuka. Vendar se je naučila nečesa do popolnosti: kako moramo biti kristjani dosledno zvesti temu, kar verujemo. Nešolana je zelo dobro vedela, da otroke starši vzgajajo predvsem s svojim zgledom. Kaj naj bi počeli s praznimi besedami, za katerimi nihče ne stoji. Taka drža je še zlasti pomembna pri moralni vzgoji. Z ruskim pregovorom bi lahko rekli, da je bolje enkrat videti, kakor stokrat slišati.

"Ubila bi vas z lastnimi rokami"

Kaj bi bila vzgoja brez moralne sestavine? Otrok gleda na svoje starše in na njihovo ravnanje. Iz tega razbere, kaj je v življenju vredno in kaj ni. Besede imajo težo samo, če so podprte z življenjem. Lepe besede lahko deklamiramo, življenja pa ne.

Mati Marjeta je znala uskladiti svoje življenje s tem, kar je verovala. Vzpоставila je čudovito skladnost med besedami in življenjem. Zato je lahko tudi svojim otrokom bila trdna opora v življenju.

Bila je nedelja in vsi so šli k maši. Spotoma so srečali starega moža, ki ga je obkrožalo nekaj fantov. Mož je govoril nespodobno in fantje so se temu smejali. Mati Marjeta je zgrabila svoje otroke za roke, in ko so šli mimo njega, ga je oštela: "Bi vam bilo prav, če bi te besede slišali vaši otroci?" "Oh, pojdite no," je zamomljaj možak, "saj je le tako za šalo." "Toda, kar govorite, je grdo. Čemu tako go-

vorite?" "Kakšno dlakocepstvo. Nemogoča ste, Marjeta. Saj tudi drugi govorijo tako." "Želite morda tudi v pekel priti zato, ker gredo tja tudi drugi?" Možakar se je zakrohotal, fantje pa so ga še spodbujali. Marjeta se je postavila: "Sram vas bodi," ga je ozmerjala, "pri vaših letih, ko imate že bele lase, pohujšujete mladino. Sram vas bodi!"

Naglo je odšla proti cerkvi. Na prvem ovinku se je ustavila. Drugemu za drugim se je zazrla svojim otrokom v oči. "Dobro veste, kako rada vas imam," je spregovorila odločno. "Toda, če bi vedela, da boste postali slabi, kot ta starec, bi raje videla, da vas Gospod ta trenutek pokliče k sebi. Zdi se mi celo, da bi vas raje ubila z lastnimi rokami."

Moralna vzgoja; kako nujno je, da otrok vidi držo staršev. Da otrok shodi, da postane pokončno bitje, mora videti pokončne ljudi, prijeti jih za roko, najti v njih oporo pokončnosti. Kako naj bo otrok moralno pokončen,

če nikdar ne ve, pri čem je, kaj je in kaj ni, ker eno govorimo danes, drugo jutri, spet drugače pa ravnamo. Otroci ob materi Marjeti so čutili, kako jih ima rajši kot vse drugo na svetu, pa vendar so stvari, zaradi katerih bi jih rajši s svojimi rokami... Ko otrok doživi kaj takega, potem ve, kako mu je v življenju ravnati.

Ne preseneča nas, če je don Bosko pozneje govoril: "Bolje je ne živeti kakor grešiti!" Ali kakor je zapisal njegov gojenec pri prvem obhajilu, Dominik Savio: "Rajši umreti kakor grešiti!" Mati Marjeta je bila v stalnem "bojnem stanju" proti grehu, v nenehnem prizadevanju za svetost. Tako je tudi don Bosko svojim fantom dovoljeval vse, samo greha ne. Skačite, smejte se, norite, vriskajte, vse, kar hočete, samo ne grešite. Zgled dosledne in odločne matere ga je spremljal vse življenje. Ne samo, da se je sam obvaroval vsega slabega, uspelo mu je celo, da je mlade, ki so za mnoge bili že na poti pogube, vzgojil za svetost.

VESELJE

*Veselite se v Gospodu, in to zmeraj;
ponavljam vam, veselite se!
Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem.
Gospod je blizu.
Ničesar si ne ženite k srcu,
ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu
z molitvami, s prošnjami in z zahvalami.*

Flp 4, 4 - 6

"Bodi vesel!" je bil don Boskov pozdrav in vedno znova povabilo njegovim fantom. V tem je videl močno sredstvo zoper zavajanje hudobnega duha, da služiti Bogu zahteva otožno življenje, daleč vstran od vsakega veselja.

"Svetost obstaja v tem, da smo zelo veseli," polagala don Bosko svoje bistroumno spoznanje vzgojitelja in duhovnika v usta Dominika Savia. Na rob potisnjem fantom tistega časa je don Bosko ponudil možnost, da izkusijo življenje kot praznik in vero kot srečo. Tega jih je skušala oropati začetna industrializacija in nekontrolirano priseljevanje v mesta.

Samo veselje lahko ima močan verski in vzgojni kontekst. Človekova resnična sreča je v tem, da je njegova duša v miru sama s

seboj in z Bogom. Z verskega vidika je veselje odraz zavesti, da smo odrešeni in da živimo v Božji navzočnosti in milosti. Don Bosku ne zadošča veselje, določeno z zunanjimi dejavniki in psihološkimi spremembami. Resnično veselje snuje na želji "spoznati in ljubiti Boga in samo njemu služiti". Veselje kot izraz svetosti zatoorej predvideva mirno vest, da smo opravili svoje dolžnosti, pa tudi sprejemanje svoje človeške omejenosti. Človek, ki ni spravljen sam s seboj in s svojo osebno zgodovino, ga to lahko vedno vznemirja in bremeni njegovo veselje. Brez resnične zavesti, da smo odrešeni, naše veselje ne more biti pristno.

Don Bosko, svetnik veselja do življenja, gleda na življenje v vsej

celovitosti, zato je tudi veselje sestavni del študija, dela in pobožnosti. Gledališče, glasba, pesem, izleti in šola, vse to so različne izrazne oblike enega in istega veselja. Navsezadnje je prav veselje stalno in močno vzgojno sredstvo v osebni prizadevanju in boju zoper lenobo: dolžnosti, napravljene z veseljem, nas ne utrudijo in ne zamorijo.

Čeprav je resnično veselje eno samo, ga lahko kaj hitro pomešamo z veseljčenjem, ki prikriva našo notranjo praznino, ali z "veseljem", da delamo samo tisto, kar nam ugaja. Zanimiva je rast, ki jo uresniči Mihec Magone: najprej je njegovo veselje odmor, igrišče in žoga, šola in cerkev pa breme. Ob spoznanju drugačnega veselja pri svojih prijateljih, ki živijo v nenehnem spreobračanju in se hranijo vsak dan s kruhom Božje ljubezni, pa tudi sam po velikem naporu zaživi to večje, čeprav napornejše veselje. Kot petnajstletnik ima nasmejan obraz, ko svoje prijatelje spodbuja: Vse vas pričakujem v nebesih!

Veselje in optimizem potrebujemo danes bolj kot kdaj prej. Okolje, ki oklepa naše družine, šole, ulice..., nas je zaznamovalo s preganjavico in nezadovoljstvom, preobremenjenostjo in apatičnostjo, tudi drug za drugega se komaj kaj zmenimo. V tej osamljenosti veselje ni mogoče. Da bi se rešili teh spon, je potrebno zavestno in načrtno prizadevanje za veselje, ki ga svet ne more dati, da bo le-to omogočilo, da bomo odkrivali veselje tudi ob najmanjši cvetlici, ob smrkavem otroku, ob trepetajoči starki, ob sončnem zahodu in preprosto ob tem, da živimo...

Francšek

Sedem sklepov za drugačen slog življenja

Da bi določil nov slog življenja, ki naj bi ga ohranil za vedno, sem napisal sedem sklepov.

1. Ne bom se več udeleževal javnih prireditev. Ne bom hodil na sejme in tržnice. Ne bom hodil gledat plesov in predstav. Storit bom, kar bo v moji moči, da se ne bom udeleževal pojedin in gostij.

2. Ne bom več rokohitrc in glumač. Ne bom več hodil po vrvi, ne bom igral violine in ne bom hodil na lov. Mislim, da je to v nasprotju z duhovniškim življenjem.

3. Znal bom najti čas za premišljevanje in razmišljanje. Zmeren bom v jedi in pijači. Spal bom toliko, kolikor je nujno potrebno za zdravlje.

4. Do sedaj sem bral mnoge posvetne knjige. Odslej bom bral verske knjige, da bi služil Gospodu.

5. Z vso močjo se bom boril za mislimi, pogovori, besedami in branjem, ki nasprotuje čistosti. Nasprotno pa bom uresničil vsako najmanjšo reč, ki pomaga ohranjati to krepost.

6. Vsak dan bom molil h Gospodu. In vsak dan bom opravil kratko premišljevanje ter duhovno branje.

7. Vsak dan bom pripovedoval zglede in misli, ki spodbujajo k dobremu. Pripovedoval jih bom tovarišem, prijateljem in sorodnikom. Če ne bom srečal drugega, bom dobre reči pripovedoval vsaj svoji materi.

To so sklepi, ki sem jih napravil v dneh, ko sem oblekel kleriško haljo. Da bi si jih dobro vtisnil v spomin, sem stopil pred podobo Božje matere Marije, jih prebral in ji obljubil, da jih bom spolnjeval za ceno kakršnekoli žrtve.

Pripravil ASS

Sv. Janez Bosko SPOMINI

Janeza je eno leto poučeval kaplan Calosso. Ko je nenadoma umrl, je zanj ugasnilo upanje. Da bi mu mati omogočila nadaljnje šolanje, je dala razdeliti podedovano premoženje: polbrat Anton je odšel na svoje in ni več oviral študija. Potem ko je Janez odslužil dve leti kot hlapec na kmetiji Moglia, se je poleg obiskovanja javne šole v Castelnovu priučil krojaštva. Šestnajstimi leti je odšel v Chieri in v enem letu končal tri razrede, nato pa srednjo šolo (humanistiko, filozofijo in retoriko). Tako je skoraj dohitel zamujena leta. Že je hotel vstopiti k frančiškanom - reformiranim konventualcem, toda - po spletu okoliščin - je prišlo do drugačne odločitve.

Na novo pot

Odločil sem se, da postanem duhovnik in opravil sem sprejemni izpit za semenišče.

Nato sem se pripravljaj na dan, ko naj bi prejel kleriško obleko. Prepričanje, da je naše zveličanje ali pogubljenje redno odvisno od usmerjenosti, ki jo dajemo svojemu življenju, ga je zresnilo.

Več prijateljev sem prosil, da bi molili zame. Opravil sem devetdnevno. Na dan sv. Rafaela 25. oktobra sem šel k spovedi in svetemu obhajilu. Pred slovesno mašo je župnik iz Castelnova don Cinzano blagoslovil talar in mi ga oblekel...

Naslednje dni sem mnogo razmišljal o svojem slogu življenja. Moral sem ga temeljito spremeniti. Že res, da nisem bil do tedaj kakšen pokvarjenec. Toda bil sem preveč raztresen in ošaben, nagnjen k igri, skakanju in zabavi. Vse to prinaša trenutno veselje, toda ne poteši srca.

POČITNIŠKA ČRNA KRONIKA

Štiri počitniške tedne zapored sem preživel z mladimi, dva tedna na Koprivniku in dva na Uskovnici. Skupaj smo razmišljali o življenju in njegovih problemih, o poklicanosti, o odgovornosti, o mladosti, o Bogu. Iz pogovorov, predvsem pa iz življenja v skupnosti in skupne molitve, ni bilo težko ugotoviti, da mlade tak način življenja napolnjuje z veseljem in jih spodbuja v njihovi rasti.

Po štirih tednih "polnosti življenja" sem se vrnil v dolino. Ponovno sem začel zaznavati utrip vsakdanjega življenja, vzel v roke zadnje številke Slovenca, prislusnil TV dnevniku. Mojo pozornost je pritegnila informacija o tiskovni konferenci Ministrstva za notranje zadeve. V mesecu juliju je bilo na slovenskih cestah mrtvih petinpetdeset ljudi! Grozno, sem pomislil. Kdaj bo vendar tega konec? Bo pospe-

šena gradnja cestne infrastrukture zmanjšala število cestnih žrtev?

Toda z resnično grozo in notranjo tesnobo me je navdala šele naslednja informacija: v mesecu juliju je bilo v Sloveniji triindevetdeset samomorov.

Triindevetdeset?! mi je šlo skozi zavest.

Skoraj še enkrat toliko samomorjenih kot na cestah ponesrečenih? Trije samomori na dan? In to v mesecu počitnic in dopustov, v času, ko naj bi se ljudje sprostili, si vzeli čas zase, se pripravili na nove izzive življenja za nove odgovornosti.

Kaj se vendar dogaja z nami? Smo res izgubljeni v noči nesmisla? Kdo ali kaj prazni naše življenje? Plehki odnosi? Politika? Standard? So res zamašene vse kapi-lare, po katerih se je nekoč pretakal smisel v mlade rodove?

Trenutek, ki ga živimo, ni lahek. Človekovo srce je namreč

vedno isto: kakor nekoč tako tudi danes hrepeni po sreči, po polnosti življenja, po resnici. Človek hrepeni po sprejetosti, po pristnih odnosih, po razumevanju. Če hoče preživeti, mora najti smisel ne le velikih dejanj in potez življenja, ampak tudi smisel vseh malenkosti. Danes to ni lahko. Besede, kot so npr. upanje, potrpežljivost, zvestoba, spoštovanje načel, iskrenost, dobronamernost..., ne pomenijo skoraj nič več. Brez teh pa si sreče in smisla - roko na srce - ni mogoče zamišljati.

Mladi so danes v večini primerov gmotno dobro preskrbljeni. Ko je don Bosko začel svoj poslanstvo, ko se je srečeval z "revno in zapuščeno mladino", ji je moral najprej zagotoviti kos kruha, obleko, stanovanje.

Danes ne govori nihče več o "revni in zapuščeni mladini". Mogoče je prav v tem napaka. Mladim mora tudi danes kdo na križpotjih življenja ponuditi roko opore, dlan gotovosti, nasmeh z obljubo prihodnosti. Nekdo jim mora odstirati tančico nesmisla. Nekdo jim mora povedati, da je Jezus "pot, resnica in življenje", in v isti sapi dodati, da samo on prinaša "polnost življenja". Nobena psihologija in sociala nas ne bo rešila, če bo vprašanje smisla človekovega življenja še naprej ostajalo obrobna tema vsakdanjih prizadevanj.

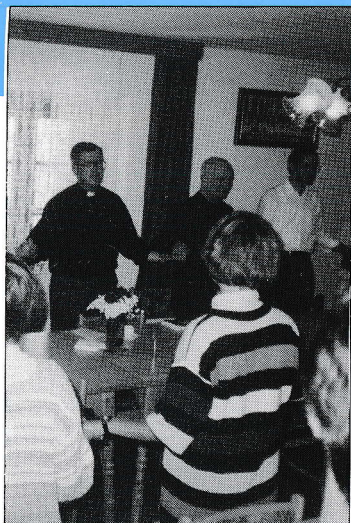
Ko boste na prihodnjih straneh prebirali počitniška doživetja mladih, ki so se udeležili raznih programov salezijanske mladinske pastore, boste mogoče tudi vi začutili, da lahko in da morate kaj narediti za mlade. Vsaj oči je treba odpreti in videti, da imajo tudi mladi veliko težav. Nato je treba odpreti še srce in jim iz zastonske ljubezni nameniti pozornost.

Pri tem nam bo v veliko spodbudo don Bosko, njegov zgled in njegova karizma.

Martin Lisec

TAM NEKJE...

Tam nekje, kjer se začenjajo vse pravljice, do koder vodijo vse ceste, kjer je Bog poljubil zemljo, kjer sanje postajajo resničnost, ja, prav tam je nekdo sredi zelene doline združil zanimive ljudi. Nekateri že tretjič, malokdo prvič smo stopili v dobro znano kapelico koprivniškega župnišča. Takoj v nedeljo smo se vkrcali na pravo leseno ladjo, s katero smo pluli cel teden skozi razmišljanja in doživetja skupnosti. Med dvema stebroma smo jadrali, kot v don Boskovih sanjah - na levi Marija in na desni Evharistija; vseskozi na glinenih rokah samega Gospoda Boga.

Tam nekje smo vsako jutro izročali Mariji v varstvo svoje prijatelje v družini, šoli, župniji in prijatelje "kar tako". Molitev v skupnosti je kamenček, s katerim je tlakovana pot k mojemu drugemu in k mojemu Bogu - zato so bili naši dopoldnevi zaznamovani z molitvenim uglašanjem na temo dneva in - z razmišljanji salezijanca.

Tam nekje odide vsak dan človek sebi naproti - v "puščavo", da premeditira delčke svoje notranjosti, in se steguje k Bogu, da bi lepše živel med brati. Prav poseben del dneva je to, ko se srečata ti in tvoj Bog in odlomek evangelija in še nihče vaju ne moti.

Tam nekje smo se opoldne zbirali okoli središčne točke naše skupnosti, ki jo mi kličemo Kristus - izpostavili smo Najsvetejše in

ga ob glasbi ali v tišini duha adorirali - in ki je presežna tako glede na občestvo kot celoto, kot tudi posameznike, saj je druga, večja, popolnejša dimenzija.

Tam nekje je bilo popoldne vedno veselo. "Na zelenih pašnikih nam je dajal ležišča," da smo nabijali odbojko ali pa tekli v dežju. Bučkoti. Potem pa smo imeli "prehlajene" duhovne vaje. V sredo smo popoldne podaljšali pod noč in šli malo dlje - kar tako, čez hosto in polje mimo kozolcev in kravjekov in brunaric in prepevali "nič ne de, če ni poti". Čudovita je bila maša v naravi, kjer smo se v duhu stegovali k oblakom nad nami, kot pastelno zeleni smrekovi vršaci bližnjega gozda. Mir stvarstva se je po kanalčkih pretočil tudi v našo notranjost.

Gotovo - tam nekje se je vsak večer, ko se je pričel plaziti okoli vogalov hiš, zgodila Gospodova daritev. V tihoti smo se pripravili nanjo, potem pa jo, različno, včasih meditativno, drugič otroško razposajeno, obhajali. Dotaknil se nas je v naši grešnosti, nepopolnosti, slabotnosti, neizpoljenosti in se naslonil na našo krhkost in večnost duha. Združeval nas je in vnmal za ljubezen - in živo

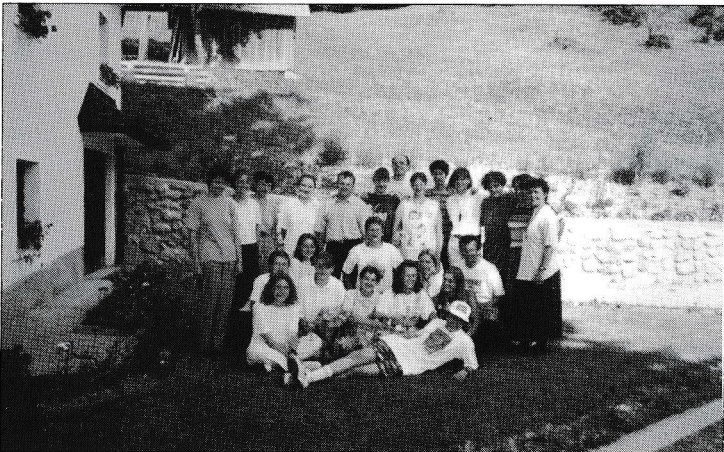
smo čutili, da ko združi Bog, postane vse, kar je človeškega, vez popolnosti. In potem postanejo človekove napake priložnosti za rast; in antipatija izgine za obličjem Nekoga; in osebno razočaranje postane odpusčanje...

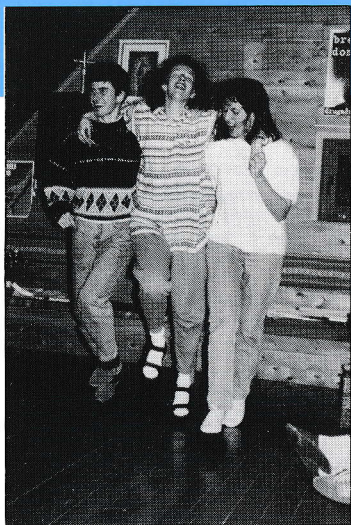
Naš Gospod se je sklanjal nad nas in nas kot v evangeliju - vzgajal za drznost naivnosti, moč korenitosti, nesramnost blagrov, izzivanje klicev, prosojnost svetlobe, okus soli, norost križa, utopijo upanja, dih duha, pot ljubezni, resnico veselja, slo življenja.

Tam nekje smo se zbirali zvečer še k molitvenemu povzetku dneva. Ko si prijatelji podajajo svoja razmišljanja, strahove, upe, zahvale Mariji...

Ja, tam nekje smo živeli vse to. No, saj ne samo toliko. Bilo je lepo. Gradili smo, vsak s kamenčkom svojega bitja, mozaik ljubezni. Bili smo različni, zbrani okrog Enege. Mi, krhki, smo se gledali iz obličja v obličje in uresničevali sad našega načrta - skupnost. Prav je imel: idealne skupnosti obstajajo, a so vedno utelešene.

Vstopili smo v skupnost, da bi bili srečni; ostajamo, kar smo ugotovili, da je sreča v tem, da osrečujemo druge. *Tanja Metelko*

SEM JAZ, SI TI, SMO MI...

Trije Uskovniški tedni so že enajsto leto privabili na to planino več kot 170 mladih. Za teden dni so želeli biti enega duha in enega srca, ker učenci smo vsi enako. V skupnosti, ki smo jo skozi cel teden ustvarjali in o njej razmišljali, saj je bila to letošnja tema, je to še posebej pomembno.

Dajte mi eno samo priložnost, da vam pokažem, kaj sem odkril...

Odkril sem, da je Uskovnica čudovita takrat, ko se sem zopet vrnejo ljudje. Želijo se ponovno srečati, si povedati, kaj vse se je med letom zgodilo, in zopet želijo biti skupaj cel teden vsi za enega, eden za vse.

Uskovnica je čudovita, ko jo oživijo naši glasovi, in takrat, ko popoldne za eno uro utihne. Pravimo, da gremo v puščavo - v naravo, saj smo sredi najčudovitejših Božjih stvaritev, v zavetju sivih skal, na nas zviška gledajo vitke smreke in modre borovnice nam budijo spomine. Sami smo s svojimi mislimi, sami molimo k svojemu Bogu.

Uskovnica je čudovita, ko zjutraj v prijetni dremavici čakaš na pisemce in potem hitiš pod mrzlo vodo, nato v molitvi skupaj prosiš, da bi Bog blagoslovil dan.

Uskovnica je čudovita, ko dopoldne poslušas predavanja tistih, ki so se v življenju in o življenju že kaj več naučili. Letos smo premišljevali o skupnosti. O tem, da sem jaz, si ti in smo mi. Vsi

skupaj. Da eden brez drugega ne moremo, da eden drugega bogatimo, mnogokrat tudi omejujemo. Le nekaj stavkov za pokušino: Moja sreča se smehlja na obrazu drugega. Ne moreš je najti brez prijateljev. Vedno smo v iskanju raja, ki smo ga izgubili. Brez občestva je nemogoče ohranяти vero. Vera mora biti dejavna, da jo lahko živimo. In še toliko drugih misli...

Uskovnica je čudovita, ko pride čas odmora. "Ta športni" igrajo nogomet, tisti, ki so bolj kavbojsko razpoloženi, zajahajo konje, ki se pasejo po Uskovnici, drugi se lenobno nastavljajo sončnim žarkom.

Uskovnica je čudovita, ko se popoldne zberemo po skupinah. Marsikaj se pomenimo takrat, pripovedujemo si o svojih župnijah, o tem, kako se počutimo v najrazličnejših skupinah, kako nas drugi sprejemajo. Kujemo načrte za prihodnost, pripravljamo mašo, veseli večer, pojemo...

Uskovnica je čudovita, ko si zvečer s prijatelji pri maši. Ko skupaj z njimi moliš, se zahvaljuješ in resnično začutiš, da je vero v občestvu najlažje živeti, da je le ta takrat najbolj živa, ker nas je

mnogo, ki smo združeni v Njegovem imenu.

Uskovnica je čudovita, ko se za en dan odpraviš na pohod. Tokrat v dolino Voje. Del poti tiho stopaš po utrjeni stezi in dočutevaš, kaj vse je Stvarnik ustvaril, da je življenje bolj rožnato. Mašo smo darovali v kraljestvu narave. Kamnit oltar, zelene travnate preproge, modri oblaki nad nami, pozvanjanje ptičev...

Uskovnica je čudovita, ko zvečer sledi veseli večer. Smeh, štos... In pa takrat, ko za konec dneva prisluhneš pevskim, literarnim ali pa kakšnim drugim umetninam prijateljev.

Uskovnica je čudovita, ko se v petek spraviš s svojim Bogom, pretrgaš močne niti navezanosti na greh in spet lahko stopiš v Gospodovo bivališče. Ko se ti to zgodi, lahko zopet iskreno moliš in se zahvaljuješ.

Prav res. Uskovnica je čudovita zaradi vas, ki vsako leto pridete sem in ji vdihnete življenje. Ne morete brez nje, saj vam prinese veselje in navdušenje v srce. "Daleč, daleč bo kmalu za naju ta pomlad, toda cvetja ne bosta vzela ne zima ne hlad."

Jerneja in Darja

VSE JE LEPŠE, KER TE LJUBIM

Pohorje 1996, duhovni kamp

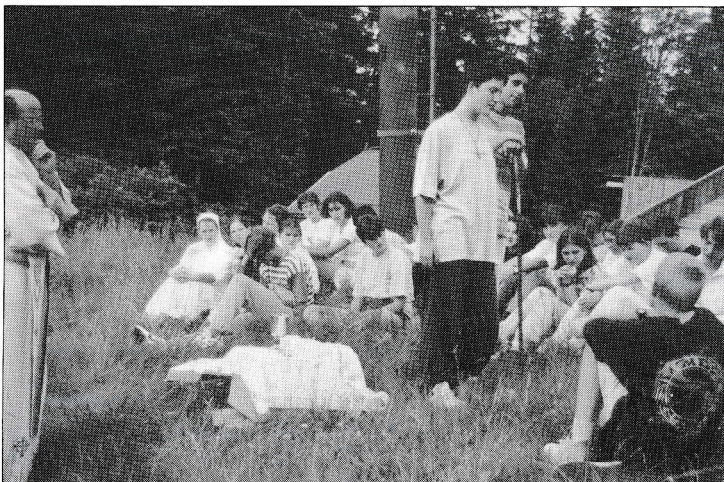
Letos smo se že drugič zbrali na duhovnem kampu za najstnike v Dominikovem domu na Pohorju. Nekaj več kot trideset razposajenih mladih ljudi je stresalo svoj smeh, dobro voljo, pa tudi kakšne pametne domislice tod okrog. Da je gugalnica nenehno škripala in da je bilo odbojarsko igrišče vedno polno, menda ni treba posebej omenjati. Bili so prijetni veseli večeri, nepozabne karaoke. Miha in Simon, zapojta nam še enkrat "tisto staro" Fando Bibito. Ma je bilo smeha...

Želeli smo se razgledati, kje sploh je tota Štajerska, zato smo jo mahnili na razgledni stolp. Martin že ve, koliko stopnic je do vrha, svetovni rekord v teku po njih je tudi njegov.

Ker je bil to duhovni kamp, smo seveda tudi modrovali, in sicer o ljubezni do bližnjega. Skušali smo jo tudi živeti. Po strmih pohorskih smučiščih, s pripravljenostjo v srcu in borovnicami v žepu smo se spustili v Maribor. V tamkajšnji dom ostarelih smo želeli prinesiti nekaj mladostne razposajenosti. Z njimi smo imeli mašo. Do solz so nas bili veseli ti ljudje. Mladost in starost lahko včasih korakata skupaj.

Mladost pa sploh rada poišče mladost za sopotnika. To smo doživeli ob Alenki in Boštjanu, ki sta nam upala zaupati košček njune ljubezni. Pripovedovala sta nam, da utrip srca lahko vodi tja, kjer je ljubezen prava. Hvaležni smo jima bili, ker sta nam s svojim zgledom dokazala, da se ljubezen ne izčrpa zgolj v telesnosti.

Tudi sicer smo se v skupinah mnogo pogovarjali o ljubezni, o tem, da je prav lepo, da nas je

Bog ustvaril kot moške in ženske, saj je na ta način svet bolj bogat in pester. Pomembno je, da spoštujemo sami sebe in se zavedamo bogastva, ki ga nosimo v sebi.

Vsak dan smo se zbrali okrog oltarja. Prijetne maše so ustvarili ti mladi ljudje. Še nekaj ne gre pozabiti. Skrivnih prijateljev namreč. Vsak je imel enega, ki ga

je skozi cel teden presenečal z drobnimi pozornostmi; pisal mu je pisemce, mu prinesel darilo iz puščave, ki smo jo eno popoldne preživeli v pohorskih gozdovih, ali pa se je spomnil še česa.

Bilo nam je lepo. Prav zares je svet lepši, ker nas je mnogo, ker se imamo radi med seboj.

Jerneja in Darja

SE PA ŽE RAJŠI UČIM

Prava poletna vročina. Živžvaj je samo na kopališču. Starejši se umikajo v senco, hlad. Za druge ljudi je obvezen delavnik. Živahnije postane šele proti večeru, ko vse prileže ven, da se malce ohladi s pivom ali s čim drugim; drugi vse to opravijo doma na terasi. Tudi mladi se zbirajo v skupinicah. Fantje največ okoli motorjev. Če hočeš videti, kdo je doma ali na počitnicah, moraš iti ven po sončnem zahodu.

Tudi tokrat je bilo tako. Naletim na skupino otrok, ki se lovijo. Pridružim se skupini fantov, ki debatirajo, eni s kolesi, drugi na motorju. Želo kratkoročni načrti: kam na pizzo. Iz radovednosti začnem spraševati, kaj kdo počne. Odgovori so zelo različni. Eni preprosto "pasejo dolgčas". Mnogi spijo do enajstih, potem zajtrk, časopis, pa v trgovino po kruh, če je lepo, v bazen do kosila, ki je okrog petih, ko pride mama in skuha, potem pa spet ven.

Drugi zjutraj potegnajo, vendar jim starši naložijo tudi določeno delo: pospravljanje, pomoč babici... Zanimiva pa se mi zdi ugotovitev fanta, ki se je za nekaj časa zaposlil. "Kaj pa ti počneš?" sem dregnil vanj. "Oh, rajši ne sprašuj. Delam, delam kot zamořc." "Vendar končno!" sem ga potolažil. "Pa ti veš, kaj pomeni res delati? Poglej, kakšne roke imam. Na koncu dela jih vlečem že skoraj po tleh." "Tako grozno pa spet ni." "Pa je! Še bolj. Sploh veš, kaj delam?" "Ne, pomembno je, da delaš!" sem se malce pošalil na njegov račun. "Ko bi ti cel dan prelagal neke gajbe s steklenicami in jih nato zlagal na palete, bi videl. In v tej pasji vročini." "Kdaj pa začneš delati?" "Prezgodaj, takrat, ko še drugi spijo. Kmalu po peti uri zjutraj

moram vstati. Včasih sem čisto zlomljen." "Zakaj si pa šel delat!" ga je prekinil vrstnik. "Zakaj? Potrebujem denar." "Ti ga ne dajo doma?" "Kar je nujno, že. Ne moreš pa kar tako zahtevati denar. Saj nisi nor." "Moja stara (mislim je na starša) nimata problemov. Malo se moraš prilizniti, pa zmolzeš!" je razložil fant. "Veš, jaz bi pa tudi tebi privoščil, da bi malo okusil takole delo. Si predstavljaš, da hodiš pet, deset, dvajset, trideset in več let vsako jutro na delo in delaš nekaj takega. Samo če na to pomislim, se mi v glavi utrga. In da bi mi en tak beluhar, kot si ti, zapravljaj moj zaslužen denar! Odpade. Pojdi, pa boš videl, kako to zgleda." "Eh, ti tako misliš." "Prav, ampak častna beseda, da se teh nekaj let rajši učim, kot da bi celo življenje prekladal neke gajbe. Zdaj se bom lažje učil. Moja dva (starša) imata prav, ko stalno ponavljata, naj se učim. Malce sta mi tudi onadva prigovarjala, naj grem delat. Ni mi žal. Vsaka šola nekaj stane. Je pa ta veliko cenejša, kot bi bila kdaj pozneje."

Potem so prešli na druge stvari, jaz pa sem se odpeljal naprej. Prav prijetno se je voziti v večernem hladu med mirnimi ulicami. Tam nekdo zaliva, drugje se hladijo, otroci lovijo, sosedje klepetajo. Tako sem naletel na sosedi, ki sta se pogovarjali. Pozneje se je pridružil še sosed. Kmalu smo prešli na počitnice, kdaj, kje, če sploh kje itd. Na vprašanje, kje je njihova mladina, so enodušno odgovorili, da dela. "Oh, kar naj dela," je pohitela mama, "bo vsaj okusil, kaj pomeni delati. Domov pride tako utrujen, da se mu še govoriti ne ljubi. Največ težav pa je zjutraj, ko mora zgodaj vstati!" je hitela raz-

lagati. "Naša pa vstane še prej. Pridna je. Saj nam ne gre toliko za denar, ampak naj vidi, kako zgleda taka služba, ki jo mora v našem kraju opravljati prenekaterra ženska!" je povedala druga. "Kje pa je vaša hči?" sem vprašal očka. "Ne boste verjeli. Dela in to resno dela. Boljše to, kot da bi prodajala dolgčas. Bo vsaj znala ceniti to, kar ima."

Potem smo prešli na to, kako se tudi drugod po svetu mladi med počitnicami zaposlijo. Nekateri študentje zaslužijo toliko, da se skoraj iz tega lahko sami med študijem preživljajo. "Problem pri nas je v tem, da za našo mladino zlepa ne dobiš delovnega mesta. Jaz sem že lani rekla, da bom šla v kakšno podjetje in jih prosila, naj zaposlijo našega fanta; če ne drugače, mu bom jaz plačala tiste ure, samo da bo kje zaposlen in da bo uporabil odvečno energijo. Nekaj morajo početi. Če ne kaj takega, bodo pa kakšno neumnost," je bila mama kar zgovorna.

Problem toliko mladih je, da nimajo delovnih navad niti izkušenj. Do tega lahko pridejo le tako, da sami okusijo delo na lastni koži. Nič ne pomaga, če jim starši dopovedujejo, kako naj se učijo. Kako jim pravijo otroci? Da so tečni. Razumejo jih šele tedaj, ko sami okusijo, kako je delo trdo in s kakšno težavo se prisluži denar. Spomnimo se na fanta. Ne bi bilo slabo, če bi starši tiste mladostnike, ki med šolskim letom "luftajo", se ne učijo in tudi ne marajo za njihove prošnje, poslali delat, in to krepko delat. Verjetno bi se kmalu premislili.

Bodi dovolj! Kakšna sreča za tiste mlade, ki sami pridejo do določenih življenjskih spoznanj in izkušenj. Veliko lažje jim bo. Znano je, da tisti, ki imajo veliko dela in obveznosti, tudi veliko naredijo. Tisti pa, ki jih imajo malo, še tistih navadno ne opravijo. Sreča za mladino in njihove starše pa je, če tudi sami starši spoznajo, da je res tako.

Ciril Slapšak

Marijino svetišče na Rakovniku je kot dom za vse Marijine častilce, zlasti pa za vse člane salezijanske družine, ki tu imamo svoje duhovno središče. Kako čudovito je, ko nas sprejme pozdrav pri vходу v svetišče: O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti! To v srcih ustvari posebno razpoloženje, da se potem zazrta v milostno Marijino podobo tako rada odpirajo Gospodovi besedi in njegovim navdihom. Ob slovesu pa je zadnji pogled na ta napis kot popotnica, kot zagotovilo, da Marija gre z nami na našo življenjsko pot, da smo lahko varni, saj nas spremlja ona s svojo mogočno materinsko priprošnjo.

Tudi misijonar g. Ernest Sakšida je želel svoje jubileje proslaviti v Marijinem svetišču na Rakovniku. Tu se je po Mariji zahvaljeval Bogu za 60 let salezijanskega in misijonskega poklica, za 50 let duhovništva in za 35 let, kar je v Braziliji v mestu Corumbá ustanovil znano Don Boskovo mesto. Prav pretresljivo je bilo, kako se je 28. julija 1996, ob koncu slavlja, zazrt v Marijo, misijonar Ernest zahvaljeval Mariji in se ji obenem priporočal še za naprej, da bi njegove sirote tudi v prihodnje v njem imele očeta in učitelja.

O MARIJA, POMOČNICA BILA SI IN BOŠ NAM TI

Zahvala Mariji Pomočnici

O nebeška Mati, moja in vseh kristjanov pomočnica! Vedno so prihajali otroci, tvoji otroci; saj jih tudi danes ne manjka ob meni. Naj bodo okrog mene v domovini, naj jih bo okrog mene na tisoče v misijonu, oboji so zaupani moji salezijanski ljubezni.

Ko se ti zahvaljujem za vse milosti, še posebej za misijonski poklic, te prosim, naj velja tudi zame, kar je Kristus naročal apostolom:

* tisti, ki vidijo mene, naj po meni vidijo tistega, ki me je poslal - Jezusa, za katerega naj pričujem s svojim življenjem;

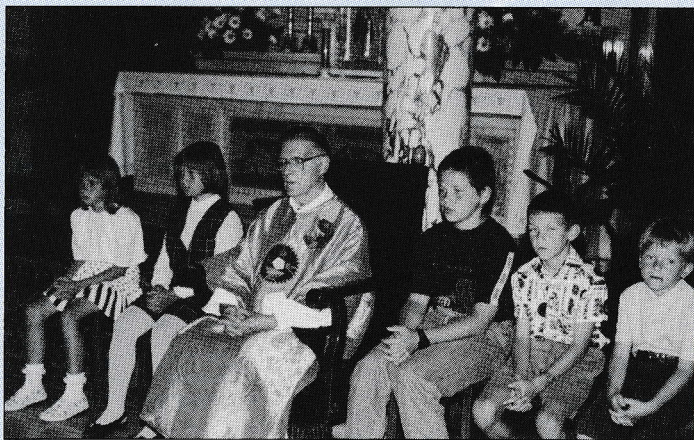
* naj bi kakor Kristus ljubil tiste, ki mi jih pošilja nebeški Oče, da bi do zadnjega diha živel za svoje uboge otroke;

* naj tisti, ki me je izvolil in poslal, da bi obrodil sad odrešenja, blagoslavlja moje delo za rast Božjega kraljestva.

Svetuj mi, o Božja mati, da bo to, kar bom delal, vedno Božje delo; da bo moj uspeh tudi tvoj uspeh.

Posli mi dobrotnikov in sodelavcev, po tvojem zgledu polnih ljubezni do Boga. Ohrani mi tudi zdravje, da bom mogel še dolgo prinašati otrokom Jezusa, tvojega Sina.

Marija, naj vsi, ki smo danes zbrani pred teboj, ostanejo zvesti Jezusovi in tvoji ljubezni. Hvala ti, Marija, ker si naše pomočnica; bodi nam to še naprej!

OZNANILO EVANGELIJA JE V VAŠIH ROKAH

Začeli smo novo šolsko leto. Veliko stvari bi radi uresničili. Mnogo načrtov se je porodilo v času počitnic. Želimo si, da bi oznanilo evangelija podajali tako, da bi res nagovorilo vse, h katerim smo poslani. V tej želji nas spremljajo besede papeža Janeza Pavla II.: "Poslanstvo, ki ga je Kristus Odrešenik zaupal svoje Cerkvi, je še zelo daleč od izpolnitve. Ob koncu drugega tisočletja po njegovem prihodu nam celovit pogled na človeštvo dokazuje, da je to poslanstvo šele na začetku in da se moramo z vsemi močmi zavezati njegovi službi."

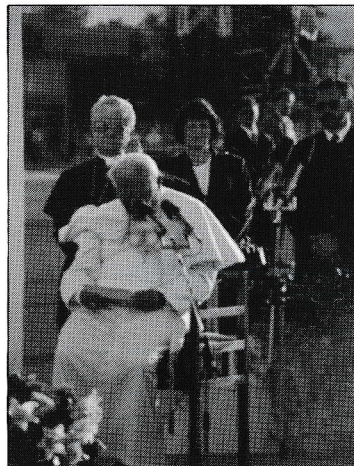
Vsakdo od nas: starši, učitelji, vzgojitelji, kateheti, katehistinje... na svojem področju dela za rast Božjega kraljestva. Obisk svetega očeta in potrditev v veri, ki smo je bili deležni ob tej priložnosti, sta nas morda še bolj spodbudila v prizadevanju, da bi med tiste, ki oznanjajo Kristusov nauk, pritegnili več mladih ljudi.

Vsak mlad človek ima veliko energije. Vsaj nekaj je lahko uporabi pri delu za soljudi. V mesecu oktobru se bomo spomnili naših misijonarjev. Morda redkokdaj pomislimo, da smo tudi mi misijonarji. Vsak kristjan je tudi misijonar, oznanjevalec Kristusovega evangelija. Tudi mladina in otroci niso izvzeti. Ko razmišljamo o osnovnem misijonskem poklicu vsakega kristjana, vidimo, da je ta naloga zaupana tudi mladini in otrokom. Cerkev mlade potrebuje tudi na tem področju. Papež pravi: "Pri evangelizaciji je zelo potrebno sodelovanje mladih. V njihovo sposobnost spreminjanja sveta Cerkev polaga veliko upanje."

Misijska vzgoja se mora pričeti že pri otrocih. Sveti oče priporoča to v prepričanju, da so otroci prvi misijonarji svojim vrst-

nikom, pa tudi v odraslih prebujajo željo po bolj gorečem in osrečujočem verovanju. Mlad človek je najprej misijonar tam, kjer živi. "V vsakdanjiku pričujete za Besedo, ki živi," spodbuja sveti oče. Prvi pogoj za to je, da poenotimo svojo vero in življenje, saj žal prav v današnji družbi opažamo veliko razdrobljenost med tem, kar verujemo, med tem, kar z besedo oznanjamo, in med tem, kar izpričujemo s svojim življenjem. To nalogo imamo najprej starši in vzgojitelji: otrokom in mladim moramo dati zgled poenotenih osebnosti. Živeti moramo tako, kot govorimo in čutimo, da je prav. Kakor hitro bo otrok ali mlad človek zaslutil razkorak med našo besedo in življenjem, nam ne bo več verjel. Vera, ki se je v njem komaj dobro začela prebujati, bo počasi ugašala, kajti krščanstvo, ki ne usmerja otrokovega in mladostnikovega vsakdana, je mrtvo krščanstvo, in vera, ki ne postaja del vsakdanjega življenja, je mrtva vera.

Danes z zaskrbljenostjo opazujemo, kako med ljudmi manjka čuta za sočloveka. Vedno manj je strpnosti, vedno manj je pripravljenosti za odkrit pogovor, vedno manj smo ljudje sposobni sprejeti drug drugega v vsej njegovi drugačnosti in enkratnosti. Naloga vzgojiteljev je, da mlade vzgajamo za eno osnovnih krščanskih in misijonskih drž, za solidarnost. Lepo je, da mlade spodbujamo k akcijam zbiranja denarja, obleke, zdravil, igrač, znamk za misijone. Še bolj potrebno pa je, da jih spodbujamo, naj podelijo z bližnjim svoj čas, svoje sposobnosti ter svoje največje bogastvo - vero. Gotovo se zavedamo, da ni dovolj, da jih pri tem spodbuja-

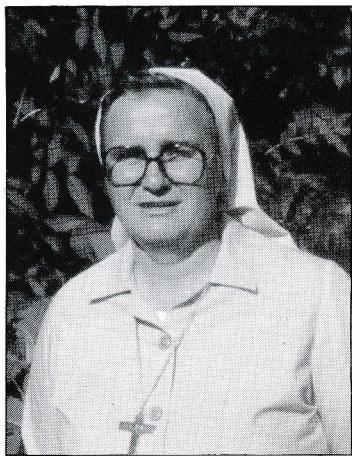
mo le z besedo. Ko bodo mladi videli, da smo z njimi, da jih poslušamo, da jim damo občutiti, da jih sprejmemo takšne, kakršni so, zato ker tudi Bog ljubi vsakogar od nas takšnega, kakršen je, bodo cenili tudi naše spodbude k dobremu. Samo prek našega ustreznega vzgojnega posega bo Božja ljubezen zanje postala "otipljiva". Sami dobro vemo, da dar vere lahko z veseljem in navdušenjem delimo z drugimi le takrat, ko smo se sami osebno srečali z Bogom. Omogočimo izkušnjo Boga tudi mladim!

V Denverju, na svetovnem srečanju mladih s papežem leta 1994, je Janez Pavel II. na mlade naslovil naslednje besede: "Biti apostol ni stvar improvizacije. Jezus je svoje pripravljaval. Rekel je: 'Hodi za menoj!' vsakemu posebej, na osebni način. In med tem začetnim in končnim povabilom 'Pojdite po vsem svetu!' je vsak od teh učencev živel izkušnjo, proces rasti, ki ga je pripravila na ta velik izziv... Kristus vas potrebuje, da bi razsvetlil svet in pokazal stezo življenja. Osrečujoče sporočilo evangelija je v tem trenutku zgodovine položeno v vaše srce. Zdaj ni čas, da evangelij skrivamo, pač pa čas, da ga oznanjamo na stelah."

*s. Ljudmila Anžič in s.
Mojca Šimenc*

ANGOLA

Potrebujem
pomočnike

Dragi prijatelji misijonov in Salezijanskega vestnika! V domovino sem priromala, da se malo naužijem domačega zraka, duhovno obnovim in nabere novih moči. Ob pozdravih tokrat samo nekaj besed.

V don Boskovem duhu se tudi v Angoli trudimo, da čimbolj pomagamo najrevnejši mladini in jo z ljubeznijo vodimo h Kristusu. Razmere so velikokrat take, da nam tega ne dovoljujejo. Vsak dan pa čutimo, da je Marija z nami in nas spremlja s svojo materinsko roko. Čutimo tudi dobroto in pomoč vseh misijonskih prijateljev in dobrotnikov. V imenu naših otrok in mladine se vam za to prisrčno zahvaljujem.

Vesela bi bila, če bi se mi kdo pridružil pri delu v Angoli. Kako plemenito in krščansko je darovati svoje moči, da po nas mnogi občutijo Božjo ljubezen in jo potem tudi sami razodevajo.

V domovini bom do konca septembra. Upam, da se z mnogimi tudi osebno srečam.

s. Zvonka Mikec

PAPUA NOVA GVINEJA

Kumgi, 13. junija 1996
Dragi Tone,
hvala za tvoje drago pismo. Ko se srečata z g. Saksidom, mu, prosim, povej, da bom 28. julija z njim združen v molitvi pri njegovi zlati maši.

Nič čudnega, če se na poti pošta zgubi. Tu je v vsej pokrajini Simbu samo ena pošta. Zgodi se, da dobimo svoje pismo, ki smo ga pisali pred dvema tednoma, nazaj v svojem poštnem predalu.

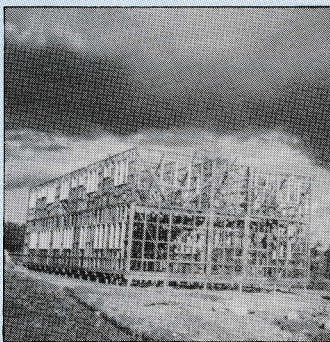
Sem še zdrav in mi delo ne dela težav. Sedaj pripravljam rezervoarje za vodo, ker gremo proti koncu deževne dobe in je treba vodo pravočasno ujeti. Proti koncu meseca pride sem Franci Kurent iz Araimirija za teden ali dva; v tem času oddiha hoče pomagati pri urejanju zemljišča.

Vsaki večer po večernih molitvah si vzamem malo časa za dnevnik o življenju misijona in o naših Simbu ljudeh, ki so precej drugačni od vseh, ki sem jih do sedaj srečal na svoji misijonski poti. Tako se strani počasi množijo. Tudi Zvonka mi je pisala, da redno piše dnevnik.

Z Zvonko in Francijem smo vsako nedeljo povezani z misijonskim radijem; z Urošem težko vzpostavimo zvezo. Z našim telefonom pa so težave, ker je brezžičen, oddajnik pa je visoko na gori in ga ljudje pokvarijo.

Upam, da je papežev obisk prinesel dobre sadove!

Jožko Kramar.

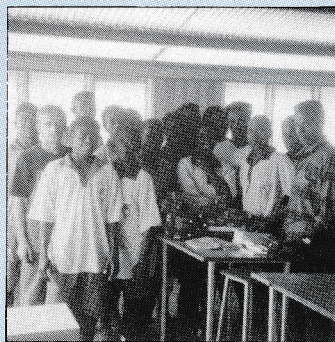
Vunabosco, 13. julija 1996
Dragi g. Tone,
bralci Salezijanskega vestnika in prijatelji misijonov!

Vsem moj sončen pozdrav s Papue. Tudi fantje na sliki vam pošiljajo lepe pozdrave. Vsi srečni se skupaj zahvaljujemo vsem molivcem in prijateljem misijonov za izkazano dobroto in pomoč, s katero bo naš pouk v kovinarski delavnici (praktični in teoretični) potekal lažje in po programu, ki sem ga predvidel in sestavil. Pred počitnicami (konec junija) sem uspel dobiti komplet za plinsko varjenje. Med počitnicami pa so mi v tiskarni Vunapope natisnili 25 priročnikov za plinsko varjenje. Tako bodo fantje imeli prvič svoje knjige za praktični pouk in teorijo.

Med počitnicami je prišlo na naš misijon - šolo nekaj učiteljev s Filipinov. Eden izmed njih bo poučeval fante v kovinarski delavnici. Tako bom sedaj poučeval fante le v desetih razredih, ki zaključujejo redni šolski program proti koncu septembra. Prvo polletje sem poučeval sam v delavnici; tako bo sedaj lažje. Tako bom proti koncu septembra lahko odšel h g. Jožku Kramarju, ki me pričakuje.

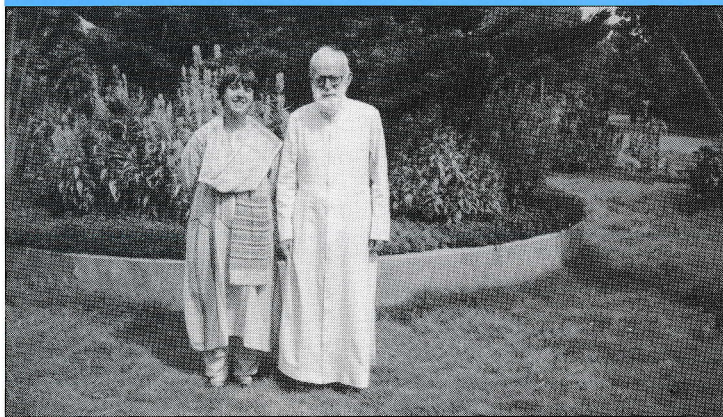
Na koncu teh vrstic bi se še enkrat rad zahvalil za pomoč. Naj vam dobri Bog povrne. V molitvi bodimo povezani. Z misijonskim pozdravom vas pozdravlja

Uroš Glavač.

INDIJA

Na obisku pri salezijancu - g. Pavletu Berniku

Gdč. Marija Leskovec je v Indiji delovala eno leto kot laiška misijonarka. V tem času je obiskala tudi našega misijonarja g. Bernika.

Preden sem se odpravljala v Indijo, sem tudi pomislila, ali bo praktično mogoče obiskati tudi kakšnega našega slovenskega misijonarja na terenu. Osebo sem srečala misijonarko Marijo Sreš v Bombaju, ki mi je tudi vse uredila glede mojega dela in bivanja, potem gospoda Jožeta Cukaleta v Kalkuti in ne nazadnje sem bila najbrž prva Slovenka, ki ji je uspelo obiskati g. Pavleta Bernika v prepovedanem območju SV dela v državi Nagaland.

Ob nekem srečanju v Guwhati (Assam) sem govorila z njihovim škofom, le-ta je tudi salezijanec, in

mi je rekel, da bi bil g. Bernik zelo vesel mojega obiska, povezal me je z nekimi sestrami, ki so me "odtihotapile" v prepovedano območje, ki pa še ni tako strogo kontrolirano kot potem na poti do glavnega mesta Nagalanda - Kohima. Dimapur je dokaj veliko mesto nedaleč od meje z Assamom, kjer imajo salezijanci semenišče za svoje fante; tam sem na varnem preživela nekaj dni skupaj z g. Bernikom.

Večino časa sem se zadrževala notri - zaradi varnosti, saj so na glavnih cestah posejani črni komandosi - le-ti naj bi skrbeli za večji red in mir, v resnici pa le še zaostrojujejo ves položaj. Z veseljem sem po dolgem času zopet poklepotala po domače in veliko izvedala o življenju in delu g. Bernika. Slo-

venci smo lahko ponosni na tako velikega moža, kot je on, ki s svojim jasnim razumom, globoko duhovnostjo in smislom za humor razveseljuje vse okrog sebe in jim daje novega upanja. Vredno je bilo iti mimo vseh ovir in ga obiskati.

G. Bernik je kljub svojim 79 letom zelo živahen in še največ časa namenja prevajanju, ki mu gre zelo dobro od rok. Že od samega začetka pa sta mu blizu pastoralni in pedagoški poklic. G. Bernik, še enkrat hvala za vaš prečudovit sprejem. Med enotedenskim bivanjem v Dimapurju pa sem imela tudi socialne delavnice za dve skupini - skupnost zasvojenih od mamil in eno redovno skupnost. Na žalost se vse države SV dela spopadajo z ubijanjem (občutek ogroženosti), terorizmom, prekupčevanjem z drogami, večja se število uživalcev drog med mladimi, prekupčevanje z orožjem itn. Trgovina z drogami posebno poteka v državah na meji z Burmo (Nagaland, Manipur, Mizoram in Arunachal Pradesh).

Na poti nazaj v Guwhati me je pospremil neki Bernikov sobrat. Na nekaj straneh sem poskušala z vami svojo izkušnjo, ki bo zame ostala nepozabna. Prikazala sem le delček mozaika, ki je nastal med enoletnim bivanjem v Indiji. Osebo mislim, predvsem za mladega človeka, da je lahko zelo bogata življenjska izkušnja, ki ti pomaga živeti krščanske vrednote bolj polno. Veliko več stvari vidiš bolj objektivno in jih ne jemlješ več tako tragično, kot bi morda zvenele brez take misijonske izkušnje, kjer se ljudje borijo za osnovno preživetje, tu v razvitem svetu pa nas zlahka porabniška miselnost dobi v svoje kremplje. Vendar osebna izkušnja z gmotno in duhovno najbolj ubogimi nas nenehno usmerja k temeljnim krščanskim vrednotam - ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.

Mir in vse dobro vsem bralcem Salezijanskega vestnika želi

Marija Leskovec

Diakonsko posvečenje

Rim, 28. junija 1996

Po diakonskem posvečenju sem se srečal z nekim salezijancem, ki mi je čestital s svojim značilnim izrazom: "Korajžno naprej, mladi te čakajo!" In mislim, da je to ravno tisto, kar me je spremljalo in me spodbujalo skozi vso prehojeno pot. Misel na skupno delo med mladimi mi je vedno znova dajala novega zagona pri odkrivanju pristinih salezijanskih vrednot.

Že samo bogastvo mladega človeka je tako veliko, da je vredno nanj odgovoriti. Mlad človek potrebuje vedno bolj nekoga, ki ga spremlja, saj je dandanes težko odgovoriti na vsa vprašanja, ki si jih zastavlja in se z njimi srečuje. Odgovor nanje mora imeti seveda resnično, pravo težo ter dokončnost. Ždi se mi, da je tu ravno Kristus edini in pravi človekov sogovornik, ki more dati pravičen odgovor. V tem ga nihče ne more nadomestiti. Zato tudi smisel mojega poklica vedno bolj vidim v službi Njemu in v delu za mlade in z mladimi.

To isto misel lahko povzamem z besedami, ki jih je spregovoril sveti oče vsem mladim. Pravi, da naj bodo mladi močni, ker jim vliva v srca ljubezen On, začetnik našega življenja. Zato naj bodo

močni za boj, za boj proti zlu, proti vsemu, kar žali Boga in človeka, proti vsemu, kar skruni človeško dostojanstvo in kar ogroža življenje. Zato je zares potrebno, da Božja beseda prebiva v vseh mladih, še zlasti v tistih, ki se težko srečujejo z realnostjo življenja.

Vsa ta razsežnost dela pa me ne bo spremljala samo v službi, ki sem jo pred kratkim prejel, ampak tudi ves čas pozneje. In to je tudi tisto, kar mi daje poguma in moči. Če sveti oče pravi vsem mladim, da naj bodo pripravljeni na vse težave, vem, da tudi meni toliko bolj poudarja: Ne boj se!

Rudi

Škocjan, 29. junija 1996

Dragi Jože, po Pavlovih besedah je evangelij Božja moč, dana v rešitev vsakomur, ki veruje. Kristusova ljubezen naj postane tvoja ljubezen, da boš mogel z Božjo pomočjo izpolniti svojo dolžnost, to je oznanjevanje odrešenja in velikega veselja, ki je za vse ljudi. Kristus je prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, in kdor hodi z njim, ne bo taval v temi.

Jezus je življenje v resnici, pot do nje pa vodi prek odpovedi samemu sebi, ko sprejemamo tr-

pljenje in smrt na križu. Kajti kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi njega, ga bo našel. Šele tedaj lahko v sebi spoznamo moč, ki prihaja od Boga. Samo kdor zna vsemu umreti, zna v vsem najti življenje.

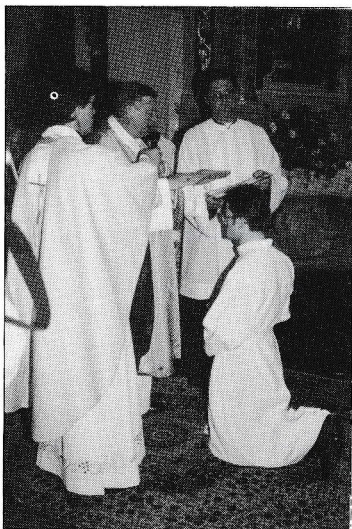
Kristusov evangelij je Božja moč in njegovo oznanjevanje je oznanjevanje v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Dragi mladi prijatelji, hvala vam za vse vaše želje ob diakonskem posvečenju. Kot že večkrat doslej so tudi tokrat vaši izzivi moj življenjski program in zaveza.

Moje dosedanje odločitve na poti do duhovniškega poklica so bile vedno povezane z vami. Ker vas imam rad in vam hočem dobro, sem se odzval Kristusovemu povabilu. Vse moje dosedanje življenje je dar Božje ljubezni. Želim ga obogatiti s tem, da ga darujem vam.

Ko se oziram v prihodnost, iskreno prosim Marijo in tudi vse vas, da skupaj prosimo Boga, naj mi podari milost, da bo dobro delo, ki ga je v meni začel, tudi uresničil.

*V molitvi združen z vami
prijatelj Jože.*

SONCE ZA VSE

Oratorij '96

V Šentrupertu je prvi julijski teden minil v znamenju oratorija, ki sta ga vodila bogoslovca Peter in Drago z animatorji. Oratorija se je udeleževalo okrog 60 otrok in 20 animatorjev.

Vsako jutro smo se zbrali na župnijskem dvorišču, se posedli v krog, poslušali Petrov uvod, prisluhnili molitvi, ki so jo pripravili animatorji, ter nestrno čakali, da bo besedo dobil Danijel, ki nam je pripovedoval zgodbo o Izroku. Danijel je namreč vedno, ko je bila zgodba najbolj napeta, končal pripovedovanje in nadaljeval naslednji dan. Po zgodbi se je oglasila Petrova kitara, kar je bilo znamenje, da je čas za dvigovanje oratorijske zastave. Vsi smo odkorakali proti drogu in glasno prepevali; peli smo himno Sonce za vse.

Nato smo se razdelili po skupinah in se pogovarjali o določeni temi. Čas za pogovor je prehitro minil in zopet smo se zbrali pred župniščem, kjer je Peter povedal, katere delavnice so na izbiro. Nekaj delavnic je bilo celotedenskih: Ščipalkarji, kjer so iz lesenih ščipalk in lepila ustvarjali razne umetnine; Pirografi, kjer so se urili v vžiganju v les; Rož'ca, kjer so izdelovali rožice iz krep papirja in iz njih delali šopke; Novinarska delavnica. Le kakšen dan pa so imeli možnost sodelovanja v Likovni delavnici, kjer so izdelovali kazala za knjige; pri Vizitkah, kjer so se naučili nekaj

novih tehnik izdelovanja vizitk; v Usnjarski delavnici, kjer so izdelovali zapestnice in pasove iz usnja; v skrivni Kuharski delavnici, kjer so pripravljali sladko presenečenje za zaključno prireditev, zato je delovala le v petek, zadnji dan oratorija.

Ob dvanajstih so nas naši želodčki prignali na plano in hitro smo pokupili vso malico v našem Bifeju pri Slovenih. Popoldne je minilo v tekmovalnem razpoloženju, saj sta imela Marko in Lidija pripravljene večinoma tekmovalne igre. Ker župnijsko dvorišče ni tako veliko, da bi dopuščalo tekmovanje vseh skupin hkrati, smo bili prisiljeni eno igro spremljati večkrat, kar pa nas je spodbudilo h glasnemu navijanju. Igre so trajale vse tja do šestnajste ure, ko smo oratorijski dan zaključili z molitvijo in se vsi utrujeni odpravili domov.

Za vsak dan smo poskušali pripraviti kaj posebnega, da bi se razlikoval od drugih dni. Tako je bilo za ponedeljek značilno izbiranje imen, krikov in risanje zastave za vsako skupino. Nič ni bilo dovolj dobro, nič dovolj izvorno, vsak predlog je vsaj en član skupine skritiziral. Končno so vse skupine dobile imena, ki so bila naš zaščitni znak do konca tedna. Tako smo bili: Cvički, Srčkaste pojoče travice, Veseli gojzarji, Slepe špegle in Puščice.

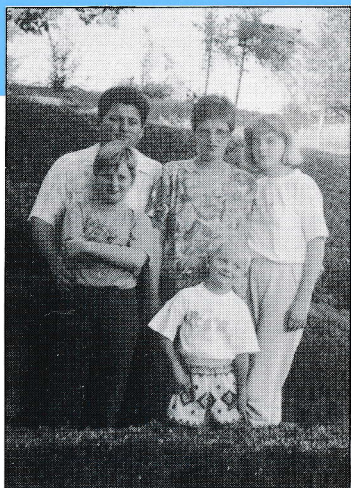
Za torek smo načrtovali pohod, vendar nam je vreme ponagajalo in

PRAZNOVANJA

ostali smo v župnišču. Da pa nam ne bi bilo dolgčas, smo se razdelili na Slovence in Bizantince. Slovenci so morali najti tabor Bizantincev, ki je bil zelo dobro skrit. Igra je bila zelo zanimiva. Tudi v sredo smo imeli težave z vremenom, tako da smo pozornost namenili delavnicam, kasneje pa še nekaterim vodnim igram. V četrtek pa smo le dočakali sonce, zato smo dan izkoristili za namakanje v bazenih v Šmarjeških Toplicah, kjer smo eni bolj drugi manj razposajeno čofotali. V petek smo se pripravljali na zaključno prireditev, na katero smo povabili tudi starše. Vsaka skupina se je predstavila s krikom in skečem. Staršem pa smo tudi pokazali, kako ustvarjalni smo bili v delavnicah. Vsem pa je bila najbolj všeč predstavitev Kuharske delavnice, saj smo umetnine tudi poskusili.

Rdeča nit vsakega dneva je bilo Bliskovo rezgetanje, ki je bilo zelo všeč Petru, zato je kar naprej ponavljal: "Blisk, na juriš!" mi pa smo mu odgovarjali z glasnim konjskim rezgetanjem. Teden, namenjen oratoriju v Šentrupertu, je hitro minil, vendar smo imeli pred sabo še počitnice na Uskovnici. Tudi teh se je udeležilo okrog 60 otrok in 20 animatorjev, tako da je bila koča vedno polna našega smeha.

Ko smo se vračali proti Šentrupertu, smo se zavedali, da sta se za marsikoga končala dva najlepša tedna počitnic. Zato se zahvaljujemo našemu gospodu župniku Janezu Vidicu, da je kljub svoji bolezni pripravljen sprejeti toliko otrok v župnišče, teti Pepci, da nas je ves teden gledala in poslušala naše kričanje ter bila vedno pripravljena pomagati, bogoslovcema Petru in Dragu, da sta nas krotila cela dva tedna in sta ves program vodila, gospodu Francu Vidicu, da je na Uskovnici skrbel za naše "dušno zdravje", kuharicam, da so razvajale naše želodčke, in seveda vsem staršem, da so nam omogočili sodelovanje pri oratoriju in bivanje na Uskovnici. *Mateja Ahlin*

KRIŽ Z MEDOM

Smo petčlanska družina. Oče Janez se je kot komercialni tehnik pred dobrimi petimi leti odpravil na pot samostojnega podjetnika. Ukvarja se s sušenjem sadja in cvetja ter prodajo sadja in zelenjave v lastni trgovini. Mama Irena pa je kot dipl. ing. kemijske tehnologije zaposlena v tovarni Tanin v Sevnici. Oba bova letos dopolnila 37 let. Imava tri otroke. Maja, ki bo decembra dopolnila 13 let, je zaključila 6. razred OŠ, Simona, stara 11 let, gre jeseni v 5. razred, najmlajši Luka pa bo v oktobru star pet let.

Vsi nestrpnost in željno pričakujemo našega šestega družinskega člana, ki se nam bo pridružil proti koncu počitnic. V prostem času sodelujeva v pevskem zboru in pri delu v župniji. Poleg šole imata svoje obveznosti tudi dekleti, ki sta zelo dejavni v glasbeni šoli. Maja igra prečno flavto, Simona pa kitaro.

Oba izhajava iz vernih družin in skušava po svojih najboljših močeh vrednote naših dedov posredovati tudi najinim otrokom.

Poročila sva se pred trinajstimi leti. Na zakon sva se pravzaprav pripravljala kar precej časa; tako gmotno kot duhovno. Vse skozi naju je vodila misel, da naju mora spremljati Bog. Tako sva v prazno stanovanje že pred poroko obesila iz lesa izrezljano s trnjem kronano Kristusovo glavo, ki je še danes na istem mestu. V vseh skupnih letih so nastopile mnoge težave, zgodilo pa se je tudi ogromno prijetnega. Vsaka ljubezen, ki vodi v zakon, mora temeljiti na zaupanju in spoštovanju; najprej samega sebe, nato pa tudi drug drugega. Znati moraš poslušati partnerja in se seveda veliko pogovarjati. Prav tako kot partnerju je treba prisluhniti tudi otrokom. Včasih je sicer to zelo težko. Še posebno, ko se začneš srečevati, tako kot sedaj midva, z različnimi obdobji razvoja otrok. Korakamo že v čas pubertete, hkrati pa smo še močno v obdobju zgodnjega otroštva.

Priznavava, da se včasih kar težko znajdeva med vsemi različnimi željami, zahtevami in najinim mišljenjem o načinu vzgoje. Z veliko vztrajnosti, dobre volje in iskrenosti med vsemi družinskimi člani se največkrat problemi, če to sploh so, rešijo kar sami od sebe. In če sva na začetku omenila vrednote naših dedov, se jih drživa tudi pri vzgoji, ki ne temelji na velikem popuščanju. Spoznala sva, da z "barantanjem", prevelikim prigovarjanjem in popuščanjem otrokom le škodujemo. Včasih je ob veliko ljubezni le potrebno pokazati tudi starševsko odločnost in neomajnost. Opažava, da se z leti vse to obrestuje.

V veliko oporo nam je molitev, tako tista družinska, skupna ob večerih, kakor tudi najina, potem ko se otroci umaknejo v svet sanj. Meniva, da so ravno molitev, zaupanje in spoštovanje temelj za ljubezen in srečo v zakonu in družini.

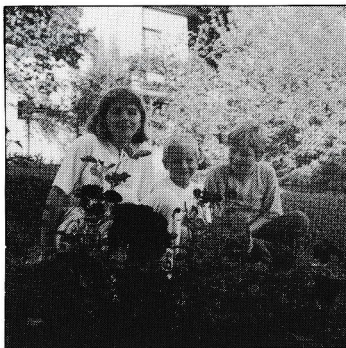
Vsekakor pa se najin zakon

ohranja in bogati ravno z otroki. Ne čutiva jih kot breme. Ravno nasprotno. Če je bila prva nosečnost polna radovednosti in naivnosti, je sedanja, četrta, pravzaprav eno samo pričakovanje. Vsi v družini se zavedamo odgovornosti, ki nas čaka ob prihodu novega otroka, vendar ga kljub temu vsi nestrpnost pričakujemo. Vsi trije otroci si sicer vsak po svoje predstavljajo dojenčka in delo z njim, vendar so bili ravno oni tisti, ki so si ga najprej zaželeli. Pa tudi midva sva čutila, da potrebujemo še eno "igračo", ki bi nas ob veliki zaposlenosti umirila in upočasnila hitro življenje. In presenetljivo. Tudi pri prijateljih in znancih tako v službi kot drugod sva naletela na odobravanje.

Vsakemu mlademu paru, ki stopa na skupno pot, bi svetovala, naj ne gleda na zakon in otroke računsko. Kako žalostno je slišati besede: "Mi bomo imeli pa samo enega, da bo ta imel več!" Ali pa: "Z otrokom bova še počakala, toliko dela imava v službi; pa še položaj si morava najprej ustvariti!" Res, z vsakim otrokom nastopijo obveznosti, skrbi, dolžnosti. Vendar pa je druga stran tehtnice veliko bolj bogata z smehom, veseljem, pa tudi ponosom, ko sprejemaš otrokovo napredovanje in uspehe.

Poleg družine, za katero se trudiva, da bi pomenila varno zavetje za vsakega izmed nas, nama veliko pomeni tudi

➤ na strani 29

150 LET VALDOCCA

1846 - 12. april - 1996
Zaobljuba ljubezni do mladine

Leta 1846 je bila velika noč 12. aprila. Za don Boska je bil dobesedno vstajenski dan. Tega dne je bilo prvo srečanje njegovih fantov v Pinardiji lopi v Valdoccu, predmestju Turina. Lopa je merila vsega 15 x 6 m, vendar je bil don Bosko srečen kot še nikoli v življenju. Ta dan pomeni njegovo dokončno ustalitev in začetek njegovega apostolskega dela: na začetku je Oratorij.

Pot do 12. aprila 1846 je bila dolga in podobna križevemu potu. Začelo se je že zdavnaj, v sanjah pri devetih letih, ko je bil poklican za vzgojitelja mladih z dobroto in ljubeznijo. Med svojimi vrstniki, pozneje med sošolci, gimnazijci in bogoslovci je bil vedno tudi vzgojitelj. Vendar je globoko v sebi čutil, da to še ni tisto, kar so mu nakazovale sanje.

Ko je leta 1841 postal duhovnik, je bil posebej pozoren na znamenja, iz katerih bi lahko razbral, kaj je njegovo poslanstvo. Previdnostno srečanje je bilo z Jernejem Garelijem 8. decembra 1841. Don Bosko je vedno govoril, da je to začetek njegovega Oratorija (vsega njegovega poslanstva). Vendar od 8. decembra 1841 pa do 12. aprila 1846 je pot, ki si je ni mogel predstavljati.

Na tej poti je vztrajal samo zato, ker je bil prepričan, da je taka Božja volja in da ga bo Bog pripeljal do srečnega konca.

Za ubogega Garelija se je pred mežnarjem zavzel z besedami: "Moj prijatelj je!" Res, vsi ogroženi mladi so postali njegovi prijatelji. Hodil je v zapore, da bi ohranil prijateljstvo s temi fanti. Tu se je rodilo spoznanje: "Če bi ti fantje imeli koga, ki bi zanje skrbel, ne bi krenili na slabo pot ali se nanjo ne bi ponovno vrnili, ko pridejo iz zapora." Ker ni nikdar ostal samo pri besedah, je fante povabil, naj pridejo k njemu, ko bodo na prostosti. Kako da ne bi prišli, ne samo zato, ker tako niso imeli kam iti, ampak zato, ker jim končno nekdo hoče dobro. Kot blisk se je širila novica: "Končno imamo nekoga, ki nam hoče dobro, ki skrbi za nas. Končno komu nekaj pomenimo."

In prišli so, prihajali v vse večjem številu. Don Bosko pa je imel samo najeto sobico. Začela so se srečanja, kjer koli. In selitve, zelo pogoste. Povsod so bili fantje preglasni, s svojo igro so motili, saj jih je tudi bilo 300, 400... Tudi tam, kjer je bil prostor, pri markizi Barolo, tudi dobra volja in veliko

sredstev, ni bilo živcev in potrpljenja s temi fanti. Markiza mu predlaga: "Morate izbrati: ali Oratorij ali Zavetišče. V miru premislite, potem mi boste odgovorili." Don Bosko brez premišljevanja odgovori: "Moj odgovor je že dolgo pripravljen. Vi imate denar, lahko dobite veliko duhovnikov in jih postavite namesto mene. Moji fantje pa nimajo nikogar. Če jih pustim, bo z njimi konec."

Don Bosko se je odločil za mlade. Njegovo geslo Daj mi duše, drugo vzemi ni prazna beseda. Mladi so bili vsa ljubezen njegovega srca. Zato je z njimi prehodil turinska predmestja, kot se je pač selil njegov Oratorij.

Vendar je prišel tisti 5. april, ko je bil zadnjič na travniku, od koder se je moral seliti, ne da bi vedel, kje bo srečanje prihodnjič. Potem pa ga je Božja previdnost končno pripeljala do tistega dvorišča iz sanj, kjer bo uresničil svoje vzgojno poslanstvo.

150-letnica zavezuje vse člane salezijanske družine in vse tiste, ki se navdihujejo pri očetu in učitelju mladine. To je priložnost, da obnovimo v sebi duha oratorija, da se z vsem srcem odločimo za mlade, kakor se je odločil don Bosko. Počitniški oratoriji, ki so se razcveteli med nami, naj postanejo stalnica naše zavzetosti in ljubezni za mlade.

SKALA.

skupina za prostovoljno delo z mladimi

Mladi v težavah in iskanje odgovorov

Pred več kot sto petdesetimi leti je sv. Janez Bosko začel svoje duhovniško službo. Spoznal je, da mu je Bog podelil posebno karizmo za vzgojo mladine. Don Bosko se je odločil, da bo blizu vsem mladim, še posebej najbolj ogroženim. Salezijanci poskušamo po njegovem zgledu v najrazličnejših oblikah dela in poslanstva ohranjati to njegovo odprtost do mladih.

Dogodek slovenske osamosvojitve je spodbudil salezijansko skupnost v Sloveniji k novemu razmisleku o oblikah dela in poslanstva. Že leta 1993 smo se slovenski salezijanci na 16. inspektorialnem zboru odločili, da bomo ponovno oživili obliko dela za mladino, ki se v svojem življenju srečujejo z najrazličnejšimi težavami. Po letih iskanja, načrtovanja in po prvih uspehih poskusih dela na tem področju (salezijanec Janez Žabot pripravljajo počitnice za otroke *Smeh* v sodelovanju s slovensko Karitas) je v preteklem šolskem letu zaživela skupina Skala. Gre za skupino mladih, ki kot prostovoljci posvečajo del svojega časa in svoje ljubezni mladostnikom, ki se znajdejo v najrazličnejših težavah.

K delu z mladimi v težavah se je skupina SKALA odpravila z veliko mero navdušenja in zavzetosti. Od vsega začetka je imela nekaj značilnih elementov, ki so ji vplivali samozavest in oblikovali njeno identiteto. Naj naštejem nekatere:

Želja biti blizu mladim, ki potrebujejo našo navzočnost in pomoč. V članih skupine je vsekozi živa zavest o tem, da jim je bilo v življenju veliko darovanega. To bogastvo želijo po svojih močeh posredovati tudi drugim, zlasti tistim, ki so bili za to prikrajšani.

Osebnizkušnja vere, ki je od samih začetkov dela navdihovala člane skupine SKALA, ter občutek solidarnosti z mladimi v težavah.

Posebno duhovno in miselno okolje, znotraj katerega živijo člani SKALE: *preventivni vzgojni sistem,* zgled in način dela velikega vzgojitelja mladih, Janeza Boska, izzivalnost njegovega pristopa.

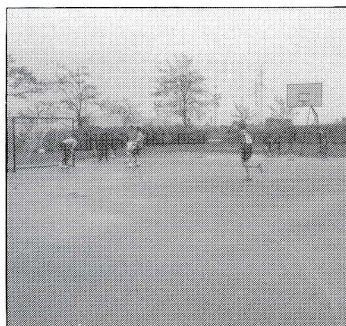
Delovanje skupine Skala

Skupina SKALA je usmerila svoje prednostno delovanje k mladim v starosti od 13. do 17. leta (7. - 8. razred osnovne ter 1. - 2. letnik srednje šole). Ta leta predstavljajo zaradi znanih dejstev eno izmed najbolj kritičnih obdobij človekovega življenja. Napake, storjene v teh letih - na socializacijskem, vedenjskem, šolskem ali kateremkoli drugem področju -, se shematično ponavljajo v vseh nadaljnjih življenjskih fazah.

Skupina Skala se je odločila za dve obliki dela: za individualno spremljanje mladih in za t.i. "ulično delo".

Individualno spremljanje mladih uresničujemo na dva načina: mladim z učnimi težavami pomagamo pri učenju, hkrati pa jim pomagamo na ustvarjalni način preživljati prosti čas. Trenutno dajemo individualno pomoč dvanajstim mladostnikom. Prostovoljci se srečujejo z mladimi navadno enkrat tedensko. Za termine srečanj se dogovarjajo sami. Probleme, ki se pojavljajo, rešujemo delno v skupini, delno pa z individualno evalvacijo.

Za individualno spremljanje smo izbrali mlade, ki imajo, glede na

*Jaz nisem njihov advokat
in nisem dobrotljiv gospod,
le sestre so mi, vsak moj brat,
zato sem mednje našel pot.
Ej, ceste, ceste, ceste,
kam vse greste.
Ko pa se mi čas izteka, vidim,
v isto stran drže:
vedno, vedno do človeka.*

Fran Milčinski - Ježek

splošno sprejete kriterije, največ težav v svojem življenju. Ti mladi prihajajo ponavadi iz socialno neurejenih družin (alkohol, brezbriznost staršev, nezaposlenost staršev, ločeni starši...), imajo slab učni uspeh (skoraj vsi so v šoli negativni) ter veliko osebnih problemov (mnogi niso v družbi dobro sprejeti, imajo komplekse zaradi zunanjega videza...). Mnogi mladi so v preteklem šolskem letu prav ob pomoči prostovoljcev iz skupine Skala uspešno zaključili šolsko leto.

Skupina SKALA pa išče vsekozi tudi načine, kako na neformalen način pristopiti k mladim na obrobju, k mladim na ulici. Problematike se lotevamo iz raznih zornih kotov. Na začetku smo si zadali nalogo, da bomo ponocil "prehodili" Ljubljano in si sami ustvarili sliko o tem, kaj se v večernih urah dogaja na raznih koncih Ljubljane. Po temeljitih analizah smo se odločili, da bomo usmerili svoje delovanje na področje Novih Jarš, Fužin in Štepanjskega naselja. Ti deli Ljubljane so znani po svoji specifični problematiki: blokavska naselja, velika gostota prebivalstva, veliko mladih, ki nimajo priložnosti za pravo zaposlitev... Prve intenzivne stike smo navezali z mladimi z Beblerjevega trga v Novih Jaršah. Prek njih smo prišli v stik s problematiko, ki si jo človek, dokler ne stopi tudi sam vanjo, komaj lahko predstavlja. Tako poznamo sedaj prek mladih iz Beblerja tudi mlade iz Fužin, Rakove Jelše, Štepanjskega naselja, Šiške. Z njimi poskušamo vzpostaviti odnose prijateljstva in zaupanja. Za mnoge od teh mladih smo edini odrasli ljudje, s katerimi kontaktirajo na normalen način.

Martin Lisec

➤ s strani 26

zakonska skupina, v katero sva se vključila ob ustanovitvi pred približno šestimi leti. Pravzaprav se je vse začelo z izletom v hribe; druženje pa se je nadaljevalo zaradi skupnega interesa narediti kaj za naše otroke in mladino v župniji. Kmalu pa smo začutili, da poleg dela potrebujemo tudi duhovno obogatitev. Pričeli smo redna mesečna srečanja, ki sva jim midva poimenovala kar "verouk". Udeležujemo se tudi srečanj družin v Želimljem. Že tretjič letos pa smo si organizirali dvodnevne duhovne vaje. Z zakonsko skupino živijo tudi naši otroci, ki so si postali pravi prijatelji. V skupini sva našla resnično iskrene prijatelje.

Kot družina imamo zelo malo prostega časa, saj smo vsi precej zaposleni. Zato pa ob nedeljah in praznikih skušamo dati drug drugemu čimveč. Še posebno priscu so nam prazniki. Tako je adventni čas s svojim adventnim vencem, božič z jaslicami, pa velika noč s pirhi, žeganjem in procesijo za nas kar prava družinska duhovna obnova. Vsak jih seveda doživlja po svoje, midva pa jim skušava poudariti bistvo in pomen vsakega praznika posebej. Saj konec koncev bodo otroci tudi te spomine odnesli s seboj v življenje.

Ponavadi poletne počitnice preživljamo doma, v slovenskih hribih, ali pa tudi ob morju. Letošnje počitnice so seveda čisto nekaj posebnega, ker je vse podrejeno mamini nosečnosti in kot take so za vse poseben izziv. Krotiti in usklajevati moramo želje in hotenja z možnostmi. Prav zanimivo je.

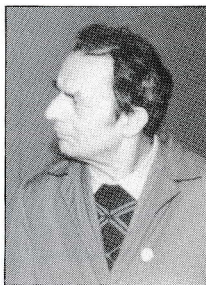
Poleg naju so v širšem občestvu aktivni tudi že otroci. Tako Maja poje v župnijskem pevskem zboru, obe s Simono sodelujeta v gledališki skupini porajajočega se mladinskega centra, otroškem pevskem zboru; letos pa se jima je v poletnem oratoriju pridružil tudi Luka.

Velikokrat se spominja pregovora o zakonu, križu in medu. Res je zakon križ z medom oblit. Vendar zakonca ne smeta dopustiti, da ves med odteče. Vedno znova ga je treba dolivati. To pa doseže le s potrpežljivostjo, pogovori in ljubeznijo. Konec koncev pa mora vsaka stvar imeti svojo oporo. In če je pri zakonu to Križ, ga pač sprejmeš in ga nosiš. Ob zaupanju, spoštovanju in ljubezni sploh ni težak.

Družina Rupnik
Kladnikova 7
8290 Sevnica

Ciril JERIČ

* 3. VI. 1925 - † 16. VII. 1996

Živel je tiho in skromno, zazrt v Božje skrivnosti, svetostno ubran zdaj v molitev, zdaj v govorico slikarske umetnosti. Zadnjih trideset let je njegov dom bila cerkev sv.

Terezije Deteta Jezusa v Ljubljani na Kodeljevem, kjer je opravljal cerkovniška dela, v zvoniku pa prostor, kjer je največ urdneva snovala njegova slikarska nadarjenost. Zadnje mesece se je njegova ustvarjalna domišljija predajala skrivnosti odhajanja - k viru vseh lepot, k Bogu.

V četrtek 18. julija smo ga - rajnega - imeli v krsti pred daritvenim oltarjem sv. Križa na Žalah v Ljubljani.

Veliki družini Jeričevih (od sedmih otrok živijo še trije) na Melincih, župnija Beltinci, sta smisel za duhovnost in priscrno pobožnost vcepila starša Uršula in Matija. Vaneku in Cirilu (sedaj oba med rajnimi) je to dajalo spodbudo za pot v salezijansko družbo; že med vojno sta navezovala stike s salezijanci v Veržeju in Murski Soboti. V letu 1955 je Ciril dokončno postal član redovne družbe kot sobrat pomočnik.

Pomenljivo je to, kar je v svojem žalnem nagovoru poudaril Stanislav Hočevar, salezijanski predstojnik: "Trojna ljubezen - do eharistije, Božje matere Marije in slikarske umetnosti - je bila tako otipljivo zgovorna, da je popolnoma gradila in vzdrževala njegovo osebno duhovno in redovniško življenje. Z njim odhaja še en salezijanec, sobrat pomočnik, ki je vdon Boskovem duhu gorel za Božjo slavo in rast Božjega kraljestva, ki je zelo cenil svoje kraj in svoje ljudi, svojo ljudsko kulturo in bogato duhovno izročilo svojega naroda, še posebej Slovenske Okrogline."

jz

Marija Ferenčak

Vaščani Odranec smo se v soboto 22. junija v velikem številu zbrali k zadnjemu slovesu od Marije Ferenčakove, matere duhovnika Štefana (salezijanec,

muzikolog) ter redovnice Julke (usmiljenka Felicita).

Marija se je rodila leta 1912 v verni kmečki družini. Za nekaj časa se je s svojo materjo Katarino preselila v Ameriko, kamor je odšel oče za zaslužkom. V letu 1931 se je poročila s sovaščanom Štefanom. Ko je bila prva hčerka Marija stara tri mesece, sta se napotila v Francijo za zaslužkom, deklica pa je ostala pri dedku. Po treh letih se je mati vrnila, oče pa šele po vojni. Še s tremi otroki je Bog blagoslovil njun zakon: Štefanom, Vinkom in Julko.

"Rožni venec in molitvenik - to je bilo njeno delovno orodje, predvsem v zadnjih letih," je v svojem nagovoru poudaril odranski župnik Lojze Kozar. "Verovala je v moč svete daritve, zato se je je redno udeleževala. Verovala je v moč svetih zakramentov, zato je pobožno opravljala spoved in prejemala obhajilo od prvih petkih, nazadnje na bolniški postelji. Tako je bila pokojna mati vse življenje v službi Cerkev, v službi evangelija."

ce

Jože Derlink

Na praznik Marije Snežne, 5. avgusta, je Bog nepričakovano poklical k sebi dragega očeta Jožeta. Rodil se je 18. marca 1940 v vasi Zala v Selški dolini. Leta 1965 se je priženil na Martin Vrh v župniji sv. Lenart nad Lušo. Tusta z ženo Cirilo s trdim delom in odpovedjo ustvarila topel dom trem otrokom.

Njegovo življenje je bil en sam delaven dan na kmetiji in v gozdu. Zaradi njegove pridnosti, poštenosti in vedrine so ga imeli vsi radi. To so pokazali tudi s tem, da so se v tako velikem številu poslovili od njega. "Kamorkoli je prišel, je prinesel s seboj pridne roke in dobro srce," je v pogrebnem nagovoru rekla ena izmed sovaščank.

Vsak dan je začel in tudi končal z molitvijo. Posebej pa je Bogu posvečal nedelje z rednim obiskom svete maše. Bogu se je velikokrat zahvaljeval za vse prejete dobrote in ga prosil varstva in pomoči pri delu. Bogu pa ni daroval le svojega dela in življenja, ampak tudi enega svojih otrok, najstarejšo hčerko Mileno, ki je danes sestra HMP.

Trdno upamo, da je Bog, ki je bogat plačnik, že sprejel k sebi svojega zvestega služabnika, ki je kot zrel klas omahnil sredi svojega dela.

s. M. D.

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 7. 8. 1996 darovali:

Adamič Z., Agrohiša d.o.o., Ambrožič A., Ambrožič M., Andolšek M., Antič K., Babnik J., Bajt M., Balazic M., Baloh T., Barovič M., Beričič P., Bico M., Bizjak J., Boh M., Bogataj M., Brezovšek K., Bric A., Brnot M., Brodarič M., Budin S. in F., Cankar M., Cankar S., Cistercijanska opatija Stična, Cimerman I., Colner S., Cukjati T., Čadež C., Čeferin M. (2x), Cepin M., Černe F., Curic I., DBP Maribor, Dejak M., Demšar M., Derlink, Dernulc T., dobrodelni koncert Ig, Dolensek Vode J. (3x), Dolinar M. in E., Drnovšek A., Drolc M. (3x), družina Arnez, družina Baligač, družina Camplin, družina Celik, družina Črnigoi (2x), družina Dovžan, družina Gjerek, družina Jagodič, družina Kačičnik (2x), družina Košir in Pakiz, družina Lipoglavšek, družina Miklič, družina Oslaj, družina Srebotnjak, družina Tomšič, družina Zalar, družina Žakelj (2x), Duh A., Elsner, Eržen S., Ferkul S., Fink J., Fišter C., Fozjan M., Fozjan M., Gabor M., Gabrovšek V., Galin M., Gašperšič R., Gerič I., Glavač A., Golčman A., Golob A., Goncz M., Grašič N. (3x), Grčar A., Grčar T., Grdadolnik I. (2x), Grmšek A., Grom M., Gruden C., Gumilar J., Heric S., Hirci R., Hlad J. in A., Hribar-Hostnik, Holc A., Horvat F., Hožjan J., Hrastnik J., Hvala R., Intertrade d.o.o., Ivancič M., Jager M., Jakša J., Jenny d.o.o., Jerebich M., Jeromen D., Jeromen M., Jeršin D., Jesenovc D., Jevnikar N., Jezeršek G., Jurca K., Kačičnik A., Kadivec V., Kahne V., Kastelic F., Kapler T. (2x), Kapus A., Kapus F., Kavčič F. (2x), Kavčič M., Kladnik I., Klemenčič M. in T., Knez R. in A., Kociper A., Kociper M., Kocjan M., Kocjančič F., Kolenc T., Kosel A., Kosi M., Kostevc M., Košak M., Košnik M. (2x), Kotnik S. (2x), Kovač M., Kovač P., Kovačič F., Kovačič M., Krajnik M. (3x), Krajner E., Kramberger M. (2x), Krampač F., Krek S., Krivograd S., Krpe M., Kržišnik K., Kucler M., Kucler R. in F., Kuhar A. in M., Kugovnič R., Kuček-Krese M., Kumprej, Kunstek J., Kunster Z., Kuzma H., Kuzma P., Lavrin F., Legat A. (4x), Legat I., Lesjak F., Lindič H., Luin B., MK Založba d.d., Macerl I., Malahovsky N., Markun A. (3x), Maroša A., Marovt S., Mazaj I., Medvešek M., Mesarič N., Mešiček A., Meško K., Mihelič A., Mladinska skupina Sevnica, Moškon M., Mrak M., Mrzel I., Mur A., Murn T., N.N., N.N. Koseze, N.N. Sodražica, N.N. Toronto, Nahtigal A., Naročnik M., Novak A., Novak J., Novak M., Novak N., občina Ig, Orel M., Ozmec M., Palčnik, Papež S., Pavlič B., Pazlar I., Pečnik J., Pejha O., Pekolj S., Perčič V., Peruc M., Pestotnik O., Petelinšek, Petrič F., Pevski zbor Korotan Cleveland, Piltaver B. (3x), Pintarič A., Pintarič S. (2x), Pipinič A., Plahutnik P., Podboj A., Podražaj A., Pokorn J., Poreber A., Potec M., Potočnik M. (2x), Potočnik P., Pozderek M., Prah F., Prelesnik M., Pucihar C., Punčak A., Rajtar V., Razvedrilo d.o.o., Rebernak F., Repar U., Reven N., Režonja A., Rigler A., Rožič A., Rupnik P. (2x), Sajko A., sestre sv. Kriza, Seljak V., Skornšek M. (4x), Smodiš S., Sobočan M., Sodec F. (2x), ss. HMP, Stančič J., Stiplošek I., Stražar M., Strniša V. (3x), Sušec A., Svetko A., Salamun Z. (2x), Šarjaš M., Šeme J. (2x), Šerbat M., Šetina S., Škapin M. in S., Škraban H., Škrabec J., Škrabec S., Škrabl P., Šlihtopež M., Špendal M. (2x), Špes I., Štefancič B., Šterk F., Štern I., Štivec V., Stricelj F., Strucelj M., Šumenjak D., Tacer M., Tkalec J., Tkalec M., Toplak J., Turk A., Tušek J., Urbanc M., Urlep T., Vamberger M., Valentincič T., Vehovar R., Vergelj M. (4x), Vilfan, Vodlan F., Vodlan I., Vrančič M., Vrhovec M., Vrtačnik M., Vučko V., Vučkinič S., Wolhar M., Zabej A., Zajc C., Zakrajšek M., Zalaznik V., Zalokar M., Zaman I., Zavodnik J., Zelič K. (4x), Zor J., Zoran M., Žorko I., Zupancič A., Zupancič F. (2x), Zupancič I., Zupancič M. (3x), Žabot V., Žalik G., Žbuelc R., Železnik C., Željko M., Žerdin C., Žerjav M. (2x), Žižek K., Žmavec M., župnija Ankarán in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povрни.

Kako prispevati v sklad Gimnazije Želimlje?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46

1292 Ig pri Ljubljani

Številka žiro računa:

50100-620-133

sklic na št.:

05 1010115-1580175

NovaLjubljanskabankad.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako "Gimnazija".

Častiti gospod Tone!

Prav lep, srčen Bog lonaj za poslano knjigo Pustite otroke k meni. Ko berem, strmim, kako je mogoče, da en sam človek toliko zgradi: v duhovnem in gmotnem svetu! Res je, da mora imeti pomočnike, vidne in nevidne, a načrt ostane sam, če ni človeka, ki ga uresniči.

Še kot mlad fant sem videl v misijon-skem listu dopis s. Ksaverije Pirc, da tisti, ki ni za vse, naj ne hodi v misijone. Gospod misijonar Ernest Saksida je bil prav gotovo poklican, ker je bil za vse. Sam piše, kako se je trudil, da bi bil podoben tem, ki so mu bili dani v oskrbo, da bi jih razumel in oni njega. Kaj vse je moral prestati in pretrpeti, preden je zgradil delavnice in sole, bi vedel povedati le sv. Peter, ki urejuje Ernestovo nebesko knjižovodstvo.

Človek strmi nad vztrajnostjo tega misijonarja. Prav verjetno je, da bo tudi on jokal, ko bo v oporoki pel slavo in hvalo Mariji Pomočnici, kakor je jokal sv. Janez Bosko, ko je ob koncu romanja po tej dolini solz razumel mladostne sanje...

Lepa vezava knjige in fotografije dajo bogat okvir vsebini.

Vesel sem tudi diplom, ki jih je č. g. misijonar Ernest Saksida prejel od državnih oblasti. Našim domačim misijonarjem so dajali pa drugačne, ker se niso držali državnih načrtov...

Lepo Vas pozdravljam z željo, da Vam Pomočnica kristjanov tudi vnaprej stoji ob strani.

Martin Eržen

Dragi gospod Tone!

Najlejša hvala za poslano knjigo o življenju misijonarja Ernesta Saksida. Je zelo lepo branje, da človek kar požira vsebino. Res, čestitam Vam, g. Tone, za tako lepo knjigo, ki jih je pri nas še dosti premalo.

Imejte se dobro in Bog Vas živi!

Roman Brezavšček

Spoštovani urednik g. Tone!

Po Jezusu in Mariji lepo pozdravljeni. V imenu naše mame Gabriele pošiljam skromen prispevek za Salezijanski vestnik, kiga z veseljem berejo. Ko prihajam domov na obisk, ga še meni ponudijo, da ga berem. Najlejša hvala vam in Bogu za vse, kar dobrega storite z govorno in pisano besedo nam vsem starejšim in mladim za duhovno in moralno korist, predvsem za naše zveličanje. Želim vam obilo Božjega blagoslova pri vašem delu.

V mojem in maminem imenu lepo pozdravljeni.

Marija Peterle

Častiti gospodje salezijanci!

Z veseljem sem prejela list Salezijanski vestnik. Še toliko bolj, saj sem skoraj 40 let živel pod isto streho, zdaj sem pa v domu Marijinih sester. Oprostite zamudi s pošiljanjem.

Hvala za vaš trud in vas vse po Mariji Pomočnici lepo pozdravljam.

Antci Cugelj

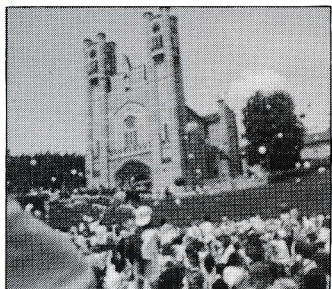
SALEZIJANSKI KOLEDAR

September

8. mali šmaren, obletnica
posvetitve rakovniškega
svetišča, jesenski romarski
shod
15. izpoved zaobljub
na Rakovniku
24. spominski dan
Marije Pomočnice
29. zadnja nedelja v mesecu,
na Rakovniku ob 14.30

Oktober

24. spominski dan
Marije Pomočnice
27. zadnja nedelja v mesecu,
na Rakovniku ob 14.30
29. bl. Mihael Rua,
prvi don Boskov naslednik

Toplina kamna

*Razgibanost vdolbin,
prešernost izboklin,
razvejenost brazd
v barvitosti sivine kamna.
Trdnost, mrzlota
razbitega skalovja,
neulovljiva igra časa,
vetrov, valov, sonca
objemajo Tvojo podobo,
ki tukaj,
v kapeli na Rakovniku,
celi nam rane, greje srca,
tolaži, navdihuje,
jasni razum,
da si naša prvinska
in večna Mati.*

Milanka Dragar

NOČNO ROMANJE NA KUREŠČEK

6. septembra 1996 ob 20.00 v Želimpljem:
Z Marijo v gore na Slovenskem.
Duhovni začetek šolskega leta;
srečanje udeležencev poletnih programov.
Informacije: Martin Lisec

RAKOVNIK

Slovesnost večnih zaobljub
V nedeljo 15. septembra ob 14.30 bo v svetišču
Marije Pomočnice posebna slovesnost,
kajti med mašo bo nekaj mladih salezijancev
izpovedalo večne zaobljube.
Salezijanski prijatelji in molivci za duhovne poklice, pridite!

ŽELIMLJE - DUHOVNE VAJE

- 25. - 27. oktobra 1996
duhovne vaje za fante in dekleta od 6. do 8. razreda
 - 3. - 5. novembra 1996
duhovne vaje za fante od 4. do 8. razreda
- Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 17. uri
in končajo zadnji dan ob 13.
Prijave sprejema:
Peter Polc, Dom srečanj, Želimplje 46, 1292 Ig, tel.: 061/662-012

JESENSKI ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU

7. september, sobota

- ob 18.00 molitvena ura za družine, maša,
srečanje družin - jubilarantov

8. september, nedelja

- maše ob 7., 8., 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30

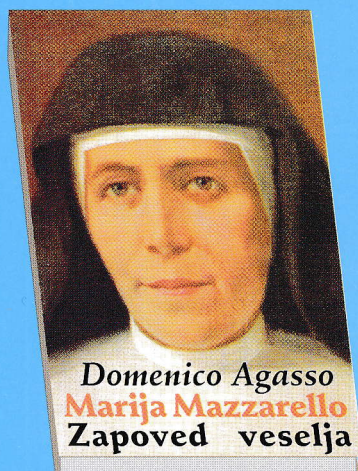
Osrednja slovesnost popoldne:

- 13.30 adoracija, molitvena ura za duhovne poklice
- 14.30 slovesno somaševanje letošnjih novomašnikov

V soboto in nedeljo ves dan priložnost za spoved.
Posebej bomo prosili za nove duhovne poklice
in se zahvaljevali za obisk papeža Janeza Pavla II.
v naši domovini.

Hkrati je to priložnost, da se Mariji zahvalimo
za njeno materinsko varstvo in pomoč
na tem milostnem kraju.

Častilci rakovniške Marije Pomočnice,
pridite, da skupaj praznujemo!

Domenico Agasso **ZAPOVED VESELJA**

- Oris življenja velike vzgojiteljice Marije Mazzarello.
- Z don Boskom je prinesla nov navdih v vzgojo mladih.
- Novinar in publicist Agasso nas nagovarja živahno in neposredno.
- V življenju in osebi velike vzgojiteljice bomo našli navdih za pravilno reševanje vzgojnih vprašanj današnje mladine.

KOLEDARČEK 1996/97

- Od 1. septembra do 31. avgusta 1997.
- Vsestransko uporaben predvsem za šolarje, dijake, študente, ministrante, pevce, skavte...
- Citati za nedeljsko Božjo besedo, molitve in papeževe misli za vsak mesec.
- Bogoslužni koledarček, v katerem je prostor za vpis osebnih programov, obveznosti, praznovanj prijateljev...
- Dnevni in tedenski urnik.
- Strani za razvedrilo, nagradni kotiček in še kaj...
- Primerno darilo mladim ob začetku šolskega leta.

za vsakogar kaj lepega